THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF
H. Danhof
H. Hoeksema
G. M. Ophoff
B. J. Danhof
G. Van Beek

Reformed Semi-Monthly

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION
GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 1061 Dunham St., S. E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1213 Sherman Street, S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. II, No. 10 JUNE 1, 1926 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

EEN WONDERE GAVE

Zoo is mij gegeven een scherpe doorn in het vleesch, namelijk een engel des satans.. —II Cor. 12:7b.

Wat wondere gave!

Een scherpe doorn in het vleesch!

Vreemder nog: een engel des Satans, die met vuisten slaat!

En toch, zoo bedoelt het de apostel. Zoo staat het op dit oogenblik voor het bewustzijn van zijn geloof: deze doorn in het vleesch, deze engel des Satans, is hem een gave van zijnen God.

Daarom en daarom alleen is hij er mede verzoend; daarom kan hij stille zijn als deze doorn steekt; daarom kan hij Gode zwijgen, als de vuistslagen van den engel des Satans beukend op hem neerkomen. Het is hem alles een gave Gods....

Het hart van Gods kind heeft geen rust eer het met alles ruste vindt in zijnen God. Niet slechts met voorspoed, maar ook met tegenspoed; niet slechts met tijden van blijdschap, als alles in hem opspringt van vreugde, maar ook als 't sombere rouwkleed om de schouderen gehangen moet; niet alleen met licht, maar ook met duisternis, ook met scherpe doornen in het vleesch en met engelen des Satans gaat Gods kind, zal 't goed zijn, naar zijn Vader in den hemel, om in Zijn genade en Oppermajesteit ruste te vinden voor de ziel. Zoolang er voor zijn bewustzijn nog een tweeheid bestaat, zoodat uit verschillende hand hem het kwade en het goede toekomen, het eene van den Vorst der duisternis en het andere uit de hand van zijn hemelschen Vader, zoolang komt de balans van het leven zijns harten niet tot rust....

Vollen vrede geniet hij niet, zoolang het hem is, alsof ook de Verklager der broederen medebestuurder is van zijn levenslot.

O, zeker, rustiger wordt het, als hij tot de heerlijke belijdenis komen mag, dat zijn God de sterkere is, die de duivelen en alle booze menschen in den toom houdt, zoodat ze tegen den wil van zijn hemelschen Vader niet een haar van zijn hoofd kunnen aanraken. Immers, dan schuilt hij in 't heetst gevaar in de schaduw des Almachtigen en vloeit het blijde lied hem van de lippen:

"Een zee van ramp moog met haar golven slaan,
Hoe hoog zij ga, zij raakt hem zelfs niet aan."

Maar wat zult ge zeggen, als die zee van ramp u toch wel aanraakt? En toch, zoo is dikwijls de werkelijkheid. Het pad van Gods kind is niet zoo zelden donker en lijden is zijn deel. Zijne bestraffing is er juist zoo dikwijls elken morgen weer, terwijl het den goddeloozen wel gaat op aarde. Als pijnen en smarten ons het lichaam doorknagen; of als zielesmart ons deel is; of als geweld en onrecht ons bestrijden en de overwinning over ons hebben; als de doornen in het vleesch niet ophouden ons te pijnigen en de engel des Satans blijft slaan met zijn booze vuisten....

En de bede om verlossing wordt ons dan keer op keer aan de bange ziel ontperst; doch de hemel blijft voor ons gebed gesloten, Vader in den hemel schijnt Zijn oor niet te neigen naar ons gebed en de zoozeer begeerde verlossing blijft uit....

Wat dan?....

O, dan moet de harp niet aan de wilgen, de benauwde ziel moet niet in wanhoop neergeborgen blijven liggen, 't gebed moet niet op de lippen verstommen en 't vertrouwen niet uit het hart versterven. 't Geloof moet dan met nog krachtiger vleugelslag hooger stijgen, tot waar het in 't licht van Gods vriendelijk aangezicht zijn donker pad leert verstaan....

Dan wordt die hooggaande zee van ramp Gods zee; dat donkere pad Gods weg; dat bange lijden Gods wondere leiding....

Die vijanden staan dan op onzen weg, omdat Hij ze daar gezonden heeft, dat onrecht en dat geweld overweldigen ons dan naar Zijnen wil....

Die doorn in het vleesch en die engel des Satans worden dan gaven van Hem....

Dan komt er vrede, ook als de doorn nog steekt en de

duivel nog slaat, en de zee nog dreigt te overstroomen. Want we hebben dan geleerd te verstaan, dat al deze dingen ons van Zijne Vaderlijke hand worden toebeschikt. Het zijn alle gaven Gods.

Wondere gaven!

De gave van een engel des Satans!

Hoe wonderlijk van raad en machtig van daad is de Heere onze God!

Wonderlijk reeds is Gods werk in onze oogen, als we bedenken, hoe de Heere onze Verlosser Zijn raadsplan ter verlossing en verheerlijking van Zijn volk uitvoert *in weerwil van* de listige aanslagen des duivels en aller vijandige machten. Hoe groot is niet de macht des boozen en wat is niet het kleine kuddeke te midden der wolven alle uur in gevaar! Hoe sterk is niet de macht der zonde in ons eigen hart en rondom ons in de wereld! Wat is er niet een verleiding en verzoeking! Wat zijn er niet een vijanden, die het er op hebben gemunt, om het volk des Heeren geestelijk te vernietigen en te verhinderen, dat ze ooit de stad, die fundamenten heeft zullen binnentreden! En toch, in weerwil van dit alles leidt God de Heere Zijn volk, dwars door al die vijandige machten heen, naar de heerlijkheid, die Hij zich van voor de grondlegging der wereld heeft voorgesteld voor Zijn volk in Christus Jezus.

Hoe wonderlijk!

Gods gedachten zijn zeer diep.

Zijn macht is oneindig groot en Zijn wijsheid is niet te doorgronden.

Doch wonderlijker nog wordt voor ons geloofsoog het werk des Heeren, als we ook bedenken, dat Hij Zijn raad uitvoert, Zijn doel bereikt en Zijn volk naar de zaligheid leidt, niet slechts *in weerwil* van, maar ook *door middel* van deze zelfde vijandige machten en dat alles Hem daartoe moet dienen. Niet alleen de goede engelen, maar ook de trawanten des duivels en de Satan zelf, zoodat ze gaven worden van God aan Zijn volk!

Zoo toch staat het in dit woord van den apostel.

Een engel des Satans is hem *gegeven.*

Het maakt niets uit of we al dan niet kunnen duidelijk maken, waarin deze doorn in het vleesch bestond. 't Is waar, dat er juist over deze vraag veel werd geschreven en allerlei antwoorden worden ons aangeboden door even zoovele verklaarders der Schrift. Nu eens meent men te moeten denken aan zeker lichamelijk gebrek; dan weer vindt men in dezen doorn in het vleesch de aanduiding van zeker geestelijk zwak. Feit is, dat juist deze vraag niet is te beantwoorden en dat alle pogingen om toch een antwoord te vinden altijd moeten verloopen in ijdel gissen. Immers, de apostel zelf geeft ons niet meer licht. En feit is ook, dat het juist aan de zaak waarom het hier gaat niet af of toe doet, of ge al dan niet duidelijk maken kunt, waarin deze doorn in het vleesch bestond.

Waar het wel op aankomt is, dat we verstaan en blijven vasthouden, dat het een engel des satans was, die hem met vuisten sloeg, maar die hem naar zijn eigen zeggen door zijn God was gegeven.

Daarin ligt het wonderlijke.

En daarin ligt ook de machtige troost van dit woord.

Want immers, Satans doel is niet Gods doel.

Als de Overste der duisternis zijn helgeesten overziet en hij kiest zich een der machtigsten, om hem naar den apostel te zenden, dan is zijn doel nooit anders, dan om dezen getuige van God en Zijnen Christus in de wereld te vernietigen en de zaak des Heeren schade te doen.

Zoo is het altijd. Des duivels motief is vijandschap tegen God en zijn doel is altijd boos. Zoo is het in den vroegen morgenstond der geschiedenis, als hij het gif van zijn verleiding onzen eersten ouders in de ziel indruppelt en hun den leugen voor de verbeelding toovert: "Gij zult als God zijn." Zoo is het heel de lange geschiedenis door, als over bloed-gedrenkten weg de slang achter het zaad der vrouw aanschuifelt, het de hielen vermorzelend. Zoo is het bij 't vloekhout van den Heiland, als handen der goddeloozen den Heer der heerlijkheid aan het kruis nagelen en dooden.

Zoo is het als een zijner trawanten gezonden wordt, om den apostel met vuisten te slaan....

Zoo is het ook in het leven van Gods kerk door heel de nieuwe bedeeling. Zoekende, wien hij zou mogen verslinden gaat hij rond, woedend, razend, tierend, schuimbekkend, als een brieschende leeuw....

En, ja, nu is het wel reeds onuitsprekelijk wonderlijk en heerlijk, een bewondering-afdwingend blijk van goddelijk machtsbetoon, als de Allerhoogste dezen brieschenden leeuw paal en perk stelt, hem betoomt en altijd onder Zijn geweld houdt.

Maar grooter wordt toch het wonder als Jehova dezen vergramden vijand gebruikt als middel tot uitvoering van Zijn goddelijk raadsplan....

Dan is des Satans doel wel niet Gods doel. Dan blijft de Booze wel bedoelen, om Gods raadsplan te vernietigen. Dat blijft eeuwiglijk zijn groote schuld....

Maar dan wordt toch Gods doel bereikt!

Ook door middel van den duivel en zijne engelen!

Dan moeten ook zij medewerken tot de zaligheid van al Gods volk....

Dan wordt de engel des satans een gave Gods.

Wondere gave!

Mij is gegeven....

Een engel des satans!

Niet altijd had de apostel dit verstaan.

De vrede, die u toespreekt uit deze woorden, was niet altijd zijn deel geweest.

't Was immers een boos ding, die doorn in het vleesch, en die booze vuistslagen van den engel des satans deden hem zuchten, kreunen en kermen, maakten het hem misschien dikwijls onmogelijk om met al zijn krachten bezig te zijn in het werk des Heeren. 't Was een ding om af te bidden....

En gebeden had de apostel.

Gebeden om verlossing van die aanslagen des Boozen.

Ernstiglijk gebeden: "Heere, neem dien doorn uit

mijn vleesch weg en scheldt dien engel des Satans, dat hij ophoude mij te slaan!"

Herhaaldelijk gebeden. Driemaal....

En telkens had hij gewacht op antwoord. Hij had niet gedwongen. Den Heere had hij in zijn gebed geen tijd gezet. Zijn herhaaldelijk opgezonden gebed had zich misschien wel uitgestrekt over een periode van veertien jaren. Doch alles tevergeefsch. Zijn gebed scheen niet verhoord te zijn. De hemel scheen voor deze bede gesloten. De doorn stak nog na elk herhaald gebed en de vuistslagen van den engel des satans werden nog steeds gevoeld. Een ervaring, die zich niet zoo zelden herhaalt in het leven van ieder kind van God, had ook de apostel opgedaan. Och, wij weten niet wat hij bidden zullen gelijk het behoort. Wij zien niet ver. En vooral als het op bijzonderheden in het leven aankomt, op bepaalde kronkelingen in den weg, steil misschien en moeilijk begaanbaar, dan verstaan wij het verband der dingen zoo weinig. Dan oordeelen we zoo gemakkelijk naar hetgeen we onmiddelijk vóór ons zien, zonder te rekenen met het einde van den weg....

O, ja, we weten het wel: alle dingen moeten medewerken ten goede dengenen, die God liefhebben!

Maar dit bepaalde ding? Dit kwaad? Dit lijden?....

En we bidden naar ons kortzichtig verstand. We willen het kwaad afbidden. We smeeken: Heere, niet langs dezen harden weg! En 't gebed wordt niet verhoord. Het schijnt voor een tijd alsof de Heere niet let op de stem van ons geween. De hemel blijft gesloten...

Totdat!....

Ja, toch, er komt van den Vader in den hemel wel een antwoord; anders, voorwaar, dan wij 't ons hadden voorgesteld; maar een antwoord, dat een wonderen vrede doet indalen in de benauwde ziel: "Mijne genade is u genoeg!"

Zoo was het den apostel vergaan. Het was tot hem gezegd: "Mijne genade is u genoeg en Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht." Neen, niet zoo plotseling had deze stem uit den hemel in zijne ziel weerklonken. Hij had dat antwoord van zijn God eerst niet gehoord, veel minder verstaan. Maar in den weg van herhaaldelijk en hoe langer zoo meer ootmoedig gebed, zich steeds meer onderwerpende aan den wil des Heeren zijns Gods, had hij den weg waarlangs Vader hem leidde begrepen. Er dreigde immers gevaar voor den apostel. Ook hij was nog niet volkomen verlost van de oude macht der zonde. Veel had hij ontvangen. Uitnemende openbaringen waren hem geschonken. Hij was opgetrokken geweest in het Paradijs en daar had hij gehoord onuitsprekelijk heerlijke, hemelsche dingen. En nu kwam ook het gevaar. Hij zou zich immers op de uitnemendheid der openbaringen eens kunnen verheffen. Neen, sterker nog, zijn zondig vleesch was zeker geneigd om dat te doen....

En dat mag niet. Daartegen waakt de Heere. Dien weg van zondige zelfverheffing mag het niet op....

Daarom die engel des satans. En nu is het wel niet des duivels doel, om den apostel klein te houden en Gods naam te verheerlijken in de zwakheid van den apostel, maar Gods doel is het zeker. En dat doel alleen wordt bereikt....

En zoo vergaat het ook dikwijls het biddende kind van God. Een kwaad benauwde zijne ziel en hij bad. Dat kwaad moest afgebeden en hij smeekte den Heeree. Doch het kwaad bleef. En toch kwam er vrede in de ziel ook te midden der verdrukking, want de Geest, die voor ons bidt met onuitsprekelijke zuchtingen, deed het antwoord uit den hemel ons in de ziel weerklinken:

"Mijne genade is u genoeg."

"Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht."

En dan is het goed.

Eerst was het onrust in 't benauwde hart, omdat het af te bidden kwaad niet werd weggenomen....

Thans is het vrede, omdat we door het geloof het eerst afgebedene hebben leeren verstaan als een gave Gods....

Mij is gegeven een engel des satans!

De Naam des Heeren zij geloofd!

Halleluja!

H. H.

BLADVULLING

Alle roem is uitgesloten,
Onverdiende zaligheen
Heb ik van mijn God genoten,
Ja, eer ik nog was geboren,
Eer Gods hand, die alles schiep,
Iets uit niets tot aanzijn riep,
Heeft Zijn liefde mij verkoren.
God is liefde, o eng'lenstem,
Menschentong, verheerlijkt Hem!

Ja vervuld is 't recht der wet,
Onze wonden zijn verbonden,
Onze zonden zijn verslonden,
En de slangenkop verplet.
In het kruis zal 'k eeuwig roemen:
En geen wet zal mij verdoemen:
Christus droeg de vloek voor mij.
Christus is voor mij gestorven,
Heeft gena voor mij verworpen;
'k Ben van dood en zonde vrij.

Gij zijt verschenen, Vredevorst;
Gij bron van het ware leven.
Om onzen nood, gingt Gij ter dood;
Nu zijt Gij 't graf ontstegen;
Gij hebt de kroon verkregen.
Geef Heer, dat wij uw zegepraal
Erkennen, deelen mogen.
Slechts hem verbeidt uw heerlijkheid,
Die eerst met welbehagen
U 't kruis leert na te dragen.
Doe ons gevoelen, Zone Gods,
Dat Gij alleen, voor d' eeuwigheen,
Ons kunt gelukkig maken;
Ons 't hoogste heil doen smaken.

EEN PHILOSOPHISCH TOEGIFTJE

De welbekende *drie punten* van de Synode van Kalamazoo eindigen met het refrein: "Terwijl het uit de aangehaalde uitspraken van Geref. schrijvers uit den bloeitijd der Gereformeerde theologie bovendien blijkt, dat onze Gereformeerde vaderen van oudsher dit gevoelen hebben voorgestaan." De Synode geeft overwicht. Zij had natuurlijk kunnen volstaan met een degelijk beroep op Schrift en Belijdenis; maar zij heeft tot staving van hare leer ook enkele uitspraken aangehaald van een drietal *erkende Gereformeerde schrijvers,* namelijk: Calvijn, Van Mastricht, en Ursinus. Bij dit feit zullen wij derhalve ten slotte ook nog even moeten verwijlen.

"Dat er, behalve de zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook een zekere gunst of genade Gods is, die Hij betoont aan Zijn schepselen in het algemeen," dat is, aan de verworpenen, blijkt, volgens de Synode, behalve uit Schrift en Belijdenis, bovendien uit de volgende aanhalingen:

"*Calvijn,* Institutie, Boek II, Hoofdstuk II, 16:

" 'En niemand heeft hier te vragen wat de boozen die geheel van God vervreemd zijn, met den Geest te doen hebben. Want dat de Geest Gods gezegd wordt alleen in de geloovigen te wonen, zulks moet verstaan worden van den Geest der heiligmaking, door welken wij Gode als zijn tempelen worden toegeheiligd. En desniettegenstaande vervult, beweegt, versterkt Hij alles door de kracht van dienzelfden Geest, en zulks volgens de eigendommelijkheid van ieder geslacht, die Hij hetzelve door de wet der schepping heeft toegeëigend. Indien de Heere gewild heeft dat wij zouden worden geholpen door de werkzaamheid en den dienst der boozen, in de natuurkundige, rede- en wiskunstige en andere hiertoe behoorende wetenschappen, zoo laat ons van dezelve gebruik maken; opdat wij Gods gaven, in hen ons vanzelf aangeboden, verzuimende, niet om onze onachtzaamheid rechtvaardig worden gestraft.'

"Institutie, Boek III, Hoofdstuk XIV, 2:

" 'Want wij zien dat Hij hen, die onder de menschen de deugd betrachten, met velerlei zegeningen des tegenwoordigen levens achtervolgt. Niet dat de uiterlijke gedaante der deugd zijn minste weldaad zou verdienen, maar het belieft Hem dus te toonen, hoezeer Hem de ware gerechtigheid ter harte gaat, dewijl Hij niet duldt dat zelfs de uiterlijke en schijnbare hare tijdelijke belooning zou missen. Waaruit volgt hetgeen we onlangs beleden hebben, dat al zulke deugden, of liever beeltenissen van deugden, Gods gaven zijn; want er is niets dat eenigszins loffelijk is, dat van Hem niet voortkomt.'

"*Van Mastricht,* Eerste Deel, p. 439: 'Hieruit ontstaat nu wel een drieërlei liefde Gods jegens de schepselen: Een algemeene, Ps. 104:31 en 145:9, waardoor Hij alle dingen geschapen heeft, onderhoudt en bestiert, Ps. 36:7, en 147:9. Een gemeene zich wel tot de menschen bijzonderlijk uitstrekkende, juist wel niet tot alle en een *iegelijk;* maar evenwel tot *allerlei,* zonder onderscheid, zoowel verworpenen als uitverkorenen van wat soort en geslacht dezelve ook zijn, aan welke Hij zijn weldaden uitdeelt, welke vermeld worden, Hebr. 6:4, 5; I Cor. 13:1, 2.' "

"Dat God door de algemeene werkingen Zijns Geestes, zonder het hart te vernieuwen, de zonde in haar onverhinderd uitbreken beteugelt, waardoor de menschelijke samenleving mogelijk is gebleven," blijkt, volgens de Synode, behalve uit Schrift en Belijdenis, bovendien uit de volgende aanhalingen:

"*Calvijn,* Institutie, Book II, Hoofdstuk III, 3:

" 'Bij vernieuwing ontstaat ons hier bijna dezelfde kwestie die voorheen is opgelost. Want in alle tijden zijn er eenigen geweest die, gedurende hun gansche leven door de leiding der natuur naar de deugd gestaan hebben. Ik spreek niet tegen, dat er vele struikelingen in hunne zeden kunnen aangemerkt worden; echter hebben zij door het beoefenen van eerbaarheid blijk gegeven, dat er eenige zuiverheid was in hun natuur .... Zoo schijnen dan dergelijke voorbeelden ons te leeren dat wij niet moeten meenen dat des menschen natuur geheel en al verdorven is, naardien door hare aansporing sommigen niet slechts door uitnemende bedrijven hebben uitgemunt, maar ook zich in den gedurigen trein des levens zeer eerbaar hebben gedragen. Doch hier moeten wij ons herinneren, dat te midden van die verdorvenheid der natuur, nog eenige plaats is voor de genade Gods, niet om dezelve weg te nemen maar te bedwingen. Want zoo de Heere, na het loslaten der teugels, de harten van een ieder liet dartelen in allerlei begeerlijkheden, zou er zonder twijfel niemand zijn, die niet met de daad toonen zou, dat op hem met het volste recht passen, al die kwalen, wegens welke Paulus de gansche natuur veroordeelt .... Daar is geen razend dier, dat zoo hevig wordt gedreven; geen stroom hoe snel of geweldig, welks overstrooming zoo sterk is. De Heere geneest die krankheid in Zijne uitverkorenen, op welke wijze wij straks zullen voorstellen; in anderen bedwingt Hij die alleen door aanleggen van een teugel, opdat zij slechts niet zouden uitbreken, voorzooveel Hij voorziet dat noodig is om het geheel der dingen te onderhouden.'

"*Van Mastricht,* II. p. 330: 'Evenwel matigt God de strengheid van deze geestelijke dood en dienstbaarheid: (a) inwendig door eenige eenigszinse overblijfselen van het beeld Gods en van de oorspronkelijke gerechtigheid, Jak. 3:9, zoowel ten aanzien van de wijsheid in het verstand, wanneer Hij daarvan overlaat eenige beginselen van waarheid, door dewelke 's menschen oordeel bestiert wordt, beide het beschouwende en het betrachtende, en wel het eerste, door eene kennisse van het beschouwende, ware en valsche, bij voorbeeld, dat er een God is, enz., welke wij in alle opmerken, die niet geheel en al onzinnig zijn, Rom. 1:19, 21, 32; 2:14, 15; maar van het laatste, door de kennisse van het eerlijke en betamelijke, en van het oneerlijke en onbetamelijke, bij voorbeeeld, dat God moet geëerd en gediend worden; dat men elk eenen het zijne moet geven; dat men aan eenen anderen niet moet doen, 't welke wij aan ons niet willen gedaan hebben, Rom. 2:15, uit welke dingen de natuurlijke conscientie eenige kracht ontvangt, aldaar: als ten aanziens eene

eenigszins geneigdheid en overhelling tot het goede in den wille; waarlijk wel een ijdele, vluchtige, ja doode, maar nochtans ook niet ten eenenmale geene, ja zelfs eene zoodanige, dat ten minste de beeldenissen en gedaanten der deugden van alle goed gekeurd, geëerd en geprezen worden, II Tim. 3:5. Bij welke dingen, ten aanzien van beide, bijkomt eene *inwendige beteugelende genade,* waardoor de zonde zelf wel niet weggenomen of vermindert; maar hare daad bedwongen wordt, dat ze niet tot het uiterste uitbarste, ja, waardoor ook, ten minsten diegenen, die meer eerlijk zijn, van boozer en gruwelijker schendaden een afschrik hebben, I Cor. 5:1. (b) Uitwendig, door allerlei hulpmiddelen van Staat, Kerke, Huishouding, en Scholen, door dewelke de vrijheid en ongebondenheid der zonde betoomt en beteugelt, ja, ook zelfs een aansporing om 't geen eerlijk is te betrachten, bijgedaan wordt.' "

"Dat God zonder het hart te vernieuwen zoodanigen invloed op den mensch oefent, dat deze in staat gesteld wordt burgerlijk goed te doen," blijkt, volgens de Synode, behalve uit Schrift en Belijdenis, bovendien uit de volgende aanhalingen:

"*Ursinus,* Schatboek, Zondag III: 'Van een onbekeerde wordt geleerd, dat hij zoo verdorven is, dat hij ganschelijk onbekwaam is tot eenig goed; om dit te verstaan moet men weten, wat van goed en hoedanig een onbekwaamheid hier gesproken wordt. Daar is drieërlei goed: (1) Natuurlijk, als eten, drinken, wandelen, staan, zitten; (2) Burgerlijk, als koopen, verkoopen, recht doen, eenige kennis leeren of oefenen, en dergelijke meer, die tot bevordering van ons tijdelijk welzijn dienen; (3) Daar is ook een geestelijk en bovennatuurlijk goed, hetwelk volstrekt noodig is, om het eeuwige leven deelachtig te worden. En bestaat daarin, dat men zich van harte tot God bekeere, in Christus geloove. Welk laatste hier bedoeld wordt; in het ander kan een onbekeerde boven een wedergeborene zelfs verre uitmunten, hoewel ze deze (als eene gemeene gave) nochtans van God hebben. Zie II Cor. 3:5; Jak. 1:17; Ex. 31:2; Prov. 16:1.'

"*Van Mastricht,* I, p. 458: 'De Gereformeerden erkennen wel, dat een onwedergeborene, buiten de zaligmakende, konne niet wederstaan den H. Geest *ontkennenderwijze,* gelijkerwijze geschiedt, bij voorbeeld, in den slaap; dat hij insgelijks op eenigerhandewijze Gods Woord kan hooren, uitwendig bidden, de sacramenten ontvangen, enz., doch zij doen er bij, dat ook zelfs deze dingen geschieden *alleen* door de kracht van den vrijen wille; maar door Gods gemeene genade, welke ook zelfs in de onherborenen het werk werkt, al wat er in hun is, of al wat er van hun voortgebracht wordt, van het zedelijk goede. Bij voorbeeld, al wat er Bezaleël was van zijn natuurlijke komst, Ex. 31:2, 3, al wat er was van het zedelijk goed in die genen, die gezegd worden verlicht te zijn door den heiligen Geest, gesmaakt te hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomende eeuw. Hebr. 6:4. 5.'

"Ibid., II, p. 330: 'Doch de willekeur, zedelijkerwijze, beschouwd zijnde, moet getoetst en onderzocht worden ten aanzien van vierderlei goed, en dan ook ten aanzien van een vierderlei staat. Daar is een natuurlijk goed, bij voorbeeld eten, drinken, redevoeren; daar is een burgerlijk goed, als beleefd en vriendelijk te handelen en om te gaan met den naaste, niemand te beleedigen; daar is een zedelijk of kerkelijk goed, als, den Godsdienst naarstig bij te wonen, gebeden te doen, zich van grove misdaden te onthouden, Luk. 18:11, 12; en een geestelijk goed, bij voorbeeld, gelooven, hopen, enz. En daar wordt ook een vierderlei staat des menschen gewoonlijk erkend. In den staat der rechtheid heeft de vrije wille konnen doen allerhande goed, en ook kwaad; in den staat der zonde kan dezelve wel een natuurlijk, burgerlijk, en zedelijk goed doen, maar niet een geestelijk goed, 't welke met de zaligheid gevoegd is; in den staat der genade kan de mensch allerlei goed en kwaad doen; in den staat der heerlijkheid het goede alleen.' "

Natuurlijk gaan wij thans op dit philosophisch betoog niet breed in. Wij hebben vroeger reeds, vóór en nà de Synode, in boek, brochure en artikelen op schier alles, wat hier genoemd wordt, geantwoord; zoodat we thans wel, met verwijzing naar hetgeen we vroeger dienaangaande schreven, met enkele opmerkingen kunnen volstaan. In betrekking tot begrippen, als: *natuurlijk licht, burgerlijke gerechtigheid, vonkskens, overheidsgezag, afgedwongen zedelijkheid, gaven, middelen van staat, huwelijk, regen en zonneschijn,* enz., zie men ons: *Van Zonde en Genade; Niet Doopersch maar Gereformeerd; Langs Zuivere Banen; Om Recht en Waarheid;* en allerlei artikelen in ons blad.

In dit artikel bepalen we ons tot een zestal gedachten:

Allereerst moet wel worden verstaan, dat deze enkele aangehaalde uitspraken van een drietal Gereformeerde schrijvers nooit door eenig kerkelijk lichaam voor Gereformeerd zijn verklaard. Nog minder vormen ze een deel van de Formulieren van Eenigheid. Bindend gezag hebben ze derhalve voor niemand. In de huidige kwestie verzwakt een beroep er op dan ook iemands positie. Immers, het gaat tusschen de Synode en ons juist over de vraag, of zulk spreken, als van die mannen, wel waarlijk den toets van Schrift en Belijdenis kan doorstaan. Als er bezwaar geopperd wordt tegen de theorie eener gemeene gratie, dan kan men de bezwaarden niet weerleggen met een beroep op enkele mannen, die zich eenigszins ten gunste van zulke voorstelling hebben uitgelaten; maar dan moet worden aangetoond, dat die beschouwing Schriftuurlijk is en in overeenstemming met onze Belijdenis. Meer is niet noodig; doch met minder kan men ook niet toe. Het zou wat moois zijn geweest, indien b.v. de Synode van 1922 zich inzake de Janssen-kwestie zou beroepen hebben voor de zuiverheid van het onderwijs van den Professor op hetgeen wel werd staande gehouden door, in het algemeen, erkende Gereformeerde mannen, als: Maccovius, Coccejus, Lampe, Van Lodenstein; Profs. Heyns en Van Andel, Dss. Tuuk, Breen, G. Hoeksema en Wierenga, en B. K. Kuiper. Indien men met zulke uitspraken iets meent te moeten doen, dan moet

men ze toetsen aan Schrift en Belijdenis. Kunnen ze dien toets doorstaan, dan worden ze ook daarmede nog geen bewijs voor de leer van Schrift en Belijdenis, en ook eigenlijk niet daarnaast; maar dan hebben ze recht van bestaan. Nu hadden wij gewild, dat de Synode Kuyper's theorie eener gemeene gratie aan Belijdenis en Schrift had getoetst. Daarmede ware tevens voldaan geworden aan Kuyper's eigen uitgesproken verlangen; blijkens zijn *Voorwoord* op het werk: *De Gemeene Gratie*. Doch de Synode heeft òns trachten te treffen met hare interpretaties van verspreide elementen eener leer, zooals zij zegt, in de Belijdenis vervat, met een beroep op een drietal schrijvers, bij welke enkele van zulke verspreide elementen worden aangetroffen. Deze averechtsche wijze van doen komt feitelijk hier op neer, dat men aan degenen, die bezwaren hebben tegen de theorie eener gemeene gratie, ten antwoord geeft, dat zij aan eene algemeene genade zullen moeten gelooven, omdat enkele mannen, drie à vier eeuwen verleden, zich een paar uitdrukkingen hebben veroorloofd, die niet absoluut ongelijk zijn aan de grondidee van Dr. A. Kuyper. Ons antwoord daarop is: wij liggen gebonden aan Schrift en Belijdenis; en daaraan zijn ook onderworpen: Calvijn, Ursinus, Van Mastricht, Kuyper en de Synode.

Verder bedenke men, dat de bewering van de Synode, dat het gevoelen door haar uitgedrukt in de *drie punten* van oudsher is voorgestaan geworden door onze Gereformeeerde vaderen, niet in overeenstemming is met de historische feiten. Die toch hebben nooit geleerd, dat uit de algemeene aanbieding des Evangelie blijkt, dat God ook eene zekere gunst of genade bewijst aan de verworpenen onder de hoorders des Woords. Dat wordt met name door Calvijn zelfs beslist ontkend; cf. Standard Bearer, Mei, '25, bl. 12-14; alsmede door de meeste gedeputeerden ter Dordtsche Synode, en door Dr. A. Kuyper. Ook daarop hebben we vroeger reeds breedvoerig gewezen. Nooit zelfs is dat gevoelen der Synode door alle Gereformeerden voorgestaan; ook niet in den zin, dat God in het Evangelie welmeenend zijne genade aan alle hoorders aanbiedt. Men zie de bijdragen van Ds. Diermanse, die uitdrukkelijk staande houdt, dat vele Gereformeerden, van vroeger en thans, zulks, helaas, juist ontkennen. Doch ook in de uitspraken van Ursinus en Van Mastricht wordt van dat punt eenvoudig met geen woord melding gemaakt. En al evenmin blijkt uit deze citaten, dat onze Gereformeerde vaderen van oudsher het gevoelen der Synode hebben voorgestaan, dat God het proces der zonde stuit, zooals Kuyper leert; en dat Hij, zonder het hart te vernieuwen, zoodanigen invloed op den natuurlijken mensch oefent, dat deze in staat gesteld wordt goed te doen voor God in het burgerlijke. Het blijkt zelfs uit niets, dat deze schrijvers zelf, afgedacht nog van het gevoelen van alle andere Gereformeerde vaderen, die gedachte waren toegedaan. De Synode en deze mannen spreken geenszins dezelfde taal. Afgedacht van de juistheid van hun gevoelen, zou men op vele punten van verschil kunnen wijzen: tusschen de Synode en deze schrijvers, tusschen deze mannen en Kuyper, en tusschen Calvijn, Ursinus en Van Mastricht onderling. Kuyper b.v. spreekt van een stuiting van het proces der zonde in het hart van Adam, terstond nà den val, door het wonder van Gods gemeene gratie; de Synode verbindt eene zekere algemeene genadewerking Gods op de verworpenen onder de hoorders des Woords aan de aanbieding des Evangelies; doch volgens Calvijn en Van Mastricht komt het bij een zondaar niet altijd tot de uitwendige *daad* der zonde, ofschoon de zonde als zoodanig niet wordt weggenomen of verminderd. Kuyper leert, dat de zondaar door het wonder van Gods gemeene gratie tot in zijn genegenheden en begeerten een zoodanig goed voor God doet, dat het ingaat in het eeuwig koninkrijk van Christus; de Synode gewaagt van burgerlijk goed, ofschoon de kwestie liep over het goede voor God in het burgerlijke; terwijl Ursinus van drieërlei goed spreekt, en Van Mastricht zelfs vierderlei onderscheidt, en dit op zeer onduidelijke wijze in verband brengt met een vierderlei staat des menschen. Naar de voorstelling van de Dordtsche Leerregels echter misbruikt de zondaar ook in het burgerlijke het hem verbleven licht der natuur, zoodat hem alle verontschuldiging voor God benomen wordt, m. a. w., zijne burgerlijke gerechtigheid is zonde voor God. Deze citaten bewijzen dus geenszins, dat het gevoelen der Synode van oudsher werd voorgestaan door onze Gereformeerde vaderen zonder nadere bepaling; ook wordt daarin als zoodanig het gevoelen der Synode niet uitgedrukt; zij bieden ons zelfs, ook op het standpunt der schrijvers, geen interpretatie van eenige passage onzer Belijdenis; en zij verschillen onderling op onderscheidene punten.

Doch ook vertegenwoordigen ze in 't minst niet het algemeen traditioneel gevoelen der Gereformeerde vaderen. Al laten we ook de Belijdenisschriften en de officieele kerkelijke uitspraken buiten bespreking; dan zal nog geen kenner der historie durven beweren, dat in deze enkele citaten eene vrij algemeen heerschende beschouwing wordt gegeven, zooals b.v. de verbondsleer. De voorstelling dezer mannen is historisch eenvoudig niet algemeen. Voor de idee eener gemeene gratie kan men zich historisch op slechts zeer weinigen onder de Gereformeerden beroepen. En van die weinigen biedt nu net niemand ons van zulk eene idee een eenigszins uitgewerkt systeem aan: nòch Calvijn, nòch Van Mastricht, zelfs Voetius niet, niemand. Dit wordt door allen toegestemd, ook door mannen, als: Kuyper en Van Lonkhuyzen. En bij verre weg de meeste Gereformeerden treft men zelfs geen zweem van zulk eene idee aan. In historischen zin genomen is de gedachte van eene algemeene genade, hoe dan verder ook voorgesteld, Pelagiaansch en Remonstrantsch; doch niet Gereformeerd. Waar dan nog bij komt, dat het spreken in de lijn van de citaten van Calvijn, Van Mastricht en Ursinus historisch niet toenam, en klaarder en belijnder werd, maar omgekeerd, dat het verstomde. In de eerste kerken der "Scheiding" hoort men er dan ook geheel niet van. En ook thans bestaat er nog volstrekt geen "communis opinio." Daarom kan er nog niets komen van het opstel-

len van een dogma eener gemeene gratie. De noodige voorstudie ontbreekt ten dezen nog nagenoeg geheel. Eigenlijk weet nog niemand er een eenigszins aannemelijk voorstelling van te geven. Sommigen gelooven, dat er zoo iets is; maar men weet beslist niet, wat het is; ook niet, nà vele jaren van ernstig onderzoek.

Hierbij moet, mede met het oog op de historie, nog iets in aanmerking genomen worden. De drie bovengenoemde mannen vertegenwoordigen niet alleen de Gereformeerde vaderen niet, als men ten minste dien term ook maar eenigszins breed neemt; doch ook al de voormannen onder de Gereformeerden samen genomen representeeren toch altijd slechts een betrekkelijk klein getal belijders van den Christus. Had nu de idee eener gemeene gratie betrekking op iets, dat men in zeer specifieken zin des woords kerkelijk-historisch Gereformeerd zou kunnen noemen, dan viel uit dat feit minder af te leiden. Zulks is echter niet het geval. Kuyper's theorie eener gemeene gratie wil ons eene wereldbeschouwing geven, trekt een fondamenteele grondlijn, waarnaar, op Kuyper's standpunt, het leven van alle creatuur zich richt. Doch juist bij die opvatting baart het zeker verwondering, dat niet-Gereformeerde leiders zulk eene wortelgedachte niet hebben gevat. Niettemin ligt het feit er toe, dat de idee eener gemeene gratie slechts wordt aangetroffen, en dan nog uiterst vaag, bij enkele personen onder de Gereformeerden in engeren zin genomen. De Christelijke Kerk der eerste eeuwen kende die gedachte niet. De Roomsche Kerk, vóór, en eigenlijk ook nà, de Reformatie, evenmin. Hetzelfde geldt van de Grieksche Kerk. Doch ook de Kerken der Hervorming hebben die wortelgedachte niet in hunne geloofsbeschouwing opgenomen. Men wane niet, dat alleen maar de Anabaptisten geene gemeene gratie kenden. Neen, geen enkele Reformatorische Kerk heeft voor de voorstelling van Dr. Kuyper eene plaats in haar geloofssysteem. En ook treft men die gedachte niet aan in de commentaren op de Heilige Schrift. Daarin is wel de Semi-Pelagiaansche voorstelling betrekkelijk schering en inslag; doch de idee eener gemeene gratie vindt men er niet in. En zulks geldt ook van schier alle practische Evangelie-prediking. De leiders in de Kerken, uitgenomen enkele groote uitzonderingen, denken in Semi-Pelagiaansche termen. Van eene thetische uiteenzetting van de gedachte eener gemeene gratie is ook in de Gereformeerde dogmatiek geheel geen sprake. Slechts bij een zeer enkele onder de Gereformeerde schrijvers treft men een paar losse gezegden aan, die ons min of meer wijzen in de richting van de voorstelling van Kuyper en Bavinck.

En voor dit verschijnsel is o. i. de verklaring niet moeilijk. Door de breuk met Rome kwamen speciaal de Gereformeerden voor allerlei moeilijkheden te staan. Zij wilden o. m. geen doopsgenade, maar wel een kinderdoop. Dus moesten ze tegenover Rome, Luther en de Anabaptisten positief den Schriftuurlijken grond bepalen voor den doop der kleine kinderen der geloovigen. Dat zelfs dit nog niet zoo gemakkelijk viel, blijft zeker wel uit de taaiheid, waarmede het zoogenaamde Engelsche Baptisme zich historisch heeft weten te handhaven; alsmede uit de veelheid van verbonds- en doopsbeschouwing onder de Gereformeerden van Nederlandschen oorsprong. Grooter moeilijkheden baarden echter de vraagstukken, welke betrekking hadden op de verhouding van Kerk en Staat, wedergeboorte en schepping, theologie en wijsbegeerte. De Gereformeerden wilden geen Kerkstaat, en ook eigenlijk geen Staatskerk; doch evenmin eene absolute scheiding van Kerk en Staat. Zij wilden die twee zoo nauw mogelijk verbinden, zonder samensmelting. Hiervoor levert zeker artikel 36 wel een klaar bewijs. Vanwege het theocratisch en schaduwachtig karakter van het oude bondsvolk Israël kon men zich daarbij niet wel het volk Gods der Oud-Testamentische bedeeling ten voorbeeld stellen. En het Nieuwe Testament geeft dienaangaande maar weinige aanduidingen. Lag het niet voor de hand, dat men onder die omstandigheden ook wel eens bij de wijzen van Athene aanklopte om raad. Immers, al kon men den inhoud van de oude Grieksche en Romeinsche wijsbegeerte niet overnemen, van de formeele begrippen dier heidensche philosophen hadden toch ook reeds vóór hen de Scholastieken gebruik gemaakt. En dat deden betrekkelijk al de Hervormers, en ook de Roomsche godgeleerden, rondom hen. Dat deden, en doen, ook de Gereformeerden. En aan dien algemeenen invloed en drang hebben ook Calvijn, Ursinus en Van Mastricht zich niet kunnen onttrekken. Daaruit moet hun spreken van drie- of vierderlei goed, van beelden, van deugden, enz., verklaard worden. Dat blijkt voor een kenner overtuigend uit hetgeen diezelfde mannen in betrekking tot andere zaken, b.v. de dankbaarheid, hebben betoogd. Natuurlijk mag de Synode zulke redeneeringen maar niet even als Schriftuurlijke Gereformeerde waarheden bestempelen. Want dat zijn ze niet; ook niet in formeelen zin. De Schrift gebruikt een andere taal. En we dienen ons te wachten, dat we niet maar klakkeloos allerlei heidensche philosophische onderscheidingen overnemen.

Als men ons nu echter ten slotte vraagt, of die aangehaalde schrijvers dan toch niet *iets* met Kuyper en Bavinck gemeen hebben; dan kunnen wij daarop wel een bevestigend antwoord geven. Den Gereformeerden heeft ongetwijfeld wet iets, schoon vaag en onbelijnd, voor den geest gestaan, dat niet volstrekt ongelijk was aan de grondidee van de voorstelling dier mannen. De Gereformeerden hebben immer gezocht naar het verband der dingen. Dat zouden we zelfs kenmerkend Gereformeerd willen heeten. Wij kunnen niets buiten onze gezichtseinder plaatsen. Alle dingen bestaan en ontwikkelen zich eenvoudig in onderlingen samenhang. Daarom is b.v. eene volstrekte scheiding van Kerk en Staat eene onmogelijkheid. Het leven der wedergeboorte kan niet worden geleefd in abstracto, maar alleen in concreet verband, of organischen samenhang met al de schepselen en werken Gods. Het menschelijke leven kan daarom niet mechanisch worden ingedeeld naar bepaalde terreinen; maar het komt naar goddelijk bestel op uit beginselen. En de diepste geestelijke zedelijke wortelbeginselen van de

menschenkinderen zijn naar aller overtuiging, en naar Schrift en Belijdenis, tweeërlei: die van zonde en genade, antithetisch elkander bekampende en buitensluitende.

De kwestie is nu maar, of men de mechanische philosophische gemeene gratie-idee van Kuyper wil, of onze organische, antithetische, Schriftgeloovige verbondsgedachte. Wij stemmen gaarne toe, dat geen van beide voorstellingen volkomen doorschouwd is. Formeel zijn beide zienswijzen in historischen zin extra-confessioneel. Op Belijdenisgronden valt geen van beiden als ongereformeerd te veroordeelen. Daar denken wij onzerzijds, in dien zin, dan ook niet aan. Noodig is, dat we ons nader op de wortelbegrippen indenken. Gaarne hadden we dat willen doen in gemeenschap met en onder de voorlichting en critiek van de voorstanders van de idee eener gemeene gratie. O. i. hadden we dan beter werk kunnen doen, en tot meerder heil. Doch dat mocht niet zijn. Zonder nadenken, zonder bekwaamheid, en zonder waren ernst heeft de Synode, en meer nog de Classes, meenen te moeten verdoemen. Het zij zoo. Wij zullen nu dan zonder hen de organische, antithetische verbondsgedachte trachten te ontwikkelen, en het leven overeenkomstig die wortelidee beïnvloeden. En wij vertrouwen, dat onze organische gedachte het zeker zal winnen van de mechanische samenstelling van Kuyper. Wie werkelijk de grondgedachte van het verbond onzes Gods gevat heeft, weet zich verrijkt; wie door den Geest der wedergeboorte vernieuwd is in den wortel van zijn bestaan, leeft organisch verbondsmatig Gode; wie waarlijk Gods zaligende genade smaakt, die strekt zich niet uit naar eene hem ledig latende gemeene gratie. Genade maakt rijk.

Wel echter moeten deze dingen ook verstandelijk doorschouwd worden. Onze wandel moet zijn in het licht des levens. In onze hoogst bewuste en zuiverst gewilde organische verbondsmatige levensdaad van liefde en vriendschap weerkaatsen we het schoonst de volmaaktheden van het leven des Drieëenigen. Voor onze rechte levensdaden wordt vereischt ware kennis van de volle rijke Zelf-openbaring van den Verbonds-God. Daarom willen we, D. V., in de toekomst nader op deze dingen letten in 't licht van Gods Woord.

H. D.

THE LOVE OF CHRIST

"Love, strong as death; nay stronger—
Love mightier than the grave;
Broad as the earth, and longer
Than ocean's widest wave.
This is the love that sought us,
This is the love that bought us,
This is the love that brought us,
To gladdest day from saddest night,
From deepest shame to glory bright,
From depths of death to life's fair height,
From darkness to the joy of light."

—Bonar.

THE WICKED OR HIS WICKEDNESS?

Evident to all who will understand it became that the term "unconverted" is unscriptural especially with application to the reprobate wicked and that it is but confusing matters to employ it nevertheless in this sense. The Word of God speaks of the ungodly and sinners, the wicked and the godless, the fools and the workers of iniquity, the bloodthirsty and the men of violence, the enemies of God and the unrighteous, etc., etc. We will, therefore, go entirely safe if we will employ this language of Scripture when dealing with the subject of God's attitude to the ungodly, rather than confuse matters by vaguely speaking of unconverted, that may either be elect or reprobate.

The next question we must answer is: what does the Bible teach with regard to God's attitude over against the ungodly? And we may from the outset divide this question into two others. First of all the question is: How does Scripture describe the attitude of God as such, absolutely, over against the wicked? And secondly, the further question arises: what does the Word of God teach with regard to God's thoughts and purpose when He in this life sends unto the wicked the things of this present time?

And here we confront immediately a certain view that is in our own time frequently advocated and pushed to the foreground by our opponents, who cannot tolerate the conception that God hates the wicked absolutely. They prefer to make a distinction here. They allege that it is Scriptural to distinguish between the wicked and his wickedness, between the sinner and his sin, or, which amounts to the same thing, between the sinner as a creature of God and the sinner as such. And upon the basis of this distinction they arrive at the conclusion, that God can both love and hate the very same object. He loves the wicked as His creature, but He hates his wickedness, He loves the sinner, though He hates his sin. I say, that this view is often proposed as a solution of the question from the viewpoint of those who love to maintain a certain common grace of God. Writes Rev. H. J. Kuiper (The Three Points of Common Grace, pp. 10, 11):

Just this makes the love of God so marvelous, that it is shown not only toward those for whom Christ has died, not only to those in whom, through the regenerating grace of God, there is something which makes them lovely in His sight; but even to those in whom there is nothing upon which His eye can rest with satisfaction and pleasure, who are altogether vile in His sight. Even to them He manifests His love, His kindness, His grace. His grace, I say—not His grace in the special sense, as a result of which they have the remission of sins and the renewal of their hearts, but in the general sense. For grace is love, love for the unworthy; it is favor, undeserved favor. And all men are the subjects of this favor, though not in the same degree or measure.

"Yes, the Scriptures teach also that God is angry with the wicked, that he hates the wicked. Psalm 5:5: 'Thou hatest all the workers of iniquity.' Psalm 11:5: 'Jehovah

trieth the righteous, but the wicked and him that loveth violence His soul hateth.' There are scores of texts which express the same sentiment. You may ask: 'How can we in the face of all these texts, say that God loves the wicked? How can He hate them and love them at the same time?' Even if we could not explain this, we would believe it, because both thoughts are plainly found in Scripture. An explanation, however, can be given. Let us use an illustration. A godly mother has a very wicked son, whose every way is a way of transgression. Though that saintly mother hates the godless works of her son, she loves him nevertheless, because he is her child. So God hates the wicked *as wicked,* but he loves them as *His creatures.* He is kind even toward the unthankful and evil; which does not mean that He is able for a single moment or in any measure to approve their unthankfulness and their evil. But in spite of their unthankfulness and wickedness, they are His creatures and as such He loves them and is kind to them."

Thus Kuiper. And the reader knows that the same distinction is often offered as a solution of the question of common grace by the adherents of the theory that God is gracious to all the wicked.

We ask the question: is this true? Is Rev. Kuiper's reasoning both sound and Scriptural? Is it really in harmony with the plain language of the Word of God?

Let us investigate.

It appears that we have some common basis, on which to stand and from which to proceed, in the fundamentally Reformed and Biblical truth of election and reprobation. For thus writes Rev. Kuiper: "Strictly speaking, the present dispute is not about election. We all believe in election and reprobation." Very well. We are glad, for the author's sake with this admission, and we will take him at his word. He will also admit that the question we are dealing with concerns those who are the objects of God's reprobation. Concerning them Rev. Kuiper preached and wrote at the time. Of them he said that God loved them, though He hated their wickedness. And them he compared with that wicked son, loved by his God-fearing mother.

Now let us see.

What is reprobation? In order that we may have more common ground and there can be no dispute about minor matters, I will offer a definition of that doctrine to which also Rev. Kuiper can surely subscribe. It is the eternal and sovereignly free and righteous counsel of God whereby He purposed and purposes to leave some in their sin unto eternal damnation. This is an Infra-definition and Rev. Kuiper can have no objection to its language as being too strong and extreme. Now what is implied in this doctrine? For our purpose it is sufficient to point to the following:

1. That God sovereignly rejected *persons,* not qualities or conditions. It is really essentially Remonstrantian to speak of qualities instead of persons.

2. That He did so freely, not on the basis of any foreseen sin or wickedness.

3. That the purpose of this rejecting counsel and will of God is *to leave them in their sin unto eternal destruction.*

Kuiper believes this, for he admits that he believes in reprobation. And reprobation at its weakest implies all the above.

Now let us again turn to the proposition: God loves the wicked but He hates his wickedness. Let us look at it in the light of the truth of reprobation. For we are both dealing with the reprobate ungodly. What follows as clearly as the sun in the heavens on a bright noonday? Let us apply Kuiper's own illustration here: a godly mother loving her ungodly son though hating his wickedness. What follows from the love of that godly mother? Above all things this, that it is her sincere desire and her supreme effort in life to separate her son from his wickedness. For she loves him, but she hates his wickedness. Her earnest effort in that love will be to do all she can to deliver him from his wicked ways. She surely will not purpose to leave him in his wickedness. Now, let us apply Kuiper's illustration to our subject: God's attitude toward the wicked sinner. He loves the sinner, but He hates his wickedness. What follows? From that love it follows, that God will do all He can to separate that beloved sinner from his wickedness, to redeem him and deliver him from guilt and corruption. And what, in Reformed language, does that imply? Nothing less than this, that God will apply His irresistible, almighty grace to the heart of that sinner, and will certainly renew him. He will surely not purpose to leave him in his wickedness, though he loves him? No. But, then, what is the final conclusion? That the sinner, whom God loves, though He hates his wickedness is not the reprobate, but the elect sinner. Plainly, Kuiper's argumentation and illustration is deceiving. He alleges to deal with the reprobate wicked and he is actually treating the elect child of God.

Kuiper must admit this.

Or he must retract his statement that he believes in reprobation.

Or it is still up to him to show, how God can love sinner and hate his wickedness and yet refuse to deliver that object of His love from his misery.

But now let us return to the subject proper. Is there one single statement or allusion in Scripture to prove the contention, that God loves the reprobate sinner, but that He hates his sin? Is that proposition at all supported by Scripture? Certainly not. Scripture speaks an entirely different language. A few passages may suffice to convince us of the truth of this statement.

We read in Rom. 9:13: "As it is written, Jacob have I loved and Esau have I hated." Can this possibly signify that God loved Esau but hated his wickedness? Certainly not, for first of all this is here declared according to God's counsel and, therefore, irrespective of their having done either good or evil, vs. 11. And secondly, the reference is to Mal. 1:2-4, where the effect of this hatred of God upon the historical person of Esau and his generations is described in unambiguous language.

Take Ps. 5:5, 6: "The foolish shall not stand in thy

sight; thou hatest all the workers of iniquity. Thou shalt destroy them that speak leasing; the Lord will abhor the bloody and deceitful man." Is it the foolishness or the foolish, the work or the workers of iniquity, the speech or the speakers of leasing, the bloody and deceitful deeds or the bloody and deceitful man, whom the Lord hates and abhors?

Or read Ps. 11:5: "The Lord trieth the righteous, but the wicked and him that loveth violence his soul hateth." Would it be at all possible to paraphrase the latter part of this verse in this wise: "the wicked and him that loveth violence the Lord loveth but He hateth his wickedness and violence?"

Consider the language of Ps. 21:8-12: "Thine hand shall find out all thine enemies; thy right hand shall find out those that hate thee. Thou shalt make them as a fiery oven in the time of thine anger; the Lord shall swallow them up in his wrath and the fire shall devour them. Their fruit shalt thou destroy from the earth, and their seed from among the children of men. For they intended evil against thee, they imagined a mischievous device, which they are not able to perform, therefore, shalt thou make them turn their back, when thou shalt make ready thine arrows upon thy strings against the face of them." Try and see whether you can justly put enmity for enemies, hatred for haters, etc., and whether you are able at all to insert the thought of Rev. H. J. Kuiper that the Lord loveth these men whom the psalmist here makes the theme of his song.

Or put to the same test the following language of Scripture: "The face of the Lord is against them that do evil, to cut off the remembrance of them from the earth." Ps. 34:16. "Thou therefore, O Lord God of hosts, the God of Israel, awake to visit all the heathen; be not merciful to any wicked transgressors," Ps. 59:5. "Slay them not, lest my people forget; scatter them by thy power; and bring them down, O Lord our shield. For the sin of their mouth and the words of their lips let them even be taken in their pride: and for cursing and lying which they speak. Consume them in wrath, consume them that they may not be and let them know that God ruleth in Jacob unto the ends of the earth," Ps. 59:11-13. "Let their table become a snare before them: and that which should have been to their welfare let it become a trap. Let their eyes be darkened that they see not; and make their loins continually to shake. Pour out thine indignation unto them, and let they wrathful anger take hold of them. Let their habitation be desolate; and let none dwell in their tents. Add iniquity unto their iniquity; and let them not come into thy righteousness. Let them be blotted out of the book of the living, and be not written with the righteous." Ps. 69: 22-25, 27, 28. "Set thou a wicked man over him and let Satan stand at his right hand. When he shall be judged let him be condemned and let his prayer become sin. Let his days be few; and let another take his office. Let his children be fatherless and his wife be a widow. Let his children be continually vagebonds and beg; let them seek their bread also out of their desolate places. Let the extortioner catch all that he hath; and let the strangers spoil his labor. Let there be none to extend mercy unto him, neither let there be any favour to his fatherless children. Let his posterity be cut off; and in the generation following let their name be blotted out. Let the iniquity of his fathers be remembered with the Lord; and let not the sin of his mother be blotted out. Let them be before the Lord continually, that he may cut off the memory of them from the earth. Because that he remembered not to shew mercy, but persecuted the poor and needy man, that he might even slay the broken in heart. As he loved cursing so let it come unto him: as he delighted not in blessing, so let it be far from him. As he clothed himself with cursing like as with a garment, so let it come into his bowels like water, and like oil into his bones." Ps. 109:6-18. "For the froward is abomination to the Lord. The curse of the Lord is in the house of the wicked. Surely he scorneth the scorners. Prov. 3:32-34. "They that are of a froward heart are abomination to the Lord, Prov. 11:20. "The Lord will destroy the house of the proud; the Lord is far from the wicked." Prov. 15:25, 29. Every one that is proud in heart is abomination to the Lord, though hand join in hand he shall not be unpunished." Prov. 16:5. "And he said, Go, tell this people, Hear ye indeed, but understand not; and see ye indeed, but perceive not. Make the heart of this people fat, and make their ears heavy, and shut their eyes; lest they see with their eyes and hear with their ears, and understand with their heart, and convert, and be healed," Is. 6:9, 10. "And he that believeth not the Son shall not see life, the wrath of God abideth on him," John 3:36. "For the wrath of God is revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men, who hold the truth under in unrighteousness. Wherefore God also gave them up unto uncleanness . . . For this cause God gave them up unto vile affections . . . And even as they did not like to retain God in their knowledge, God gave them over to a reprobate mind, to do those things which are not convenient," Rom. 1:18, 24, 26, 28. "But unto them that are contentious, and do not obey the truth, but obey unrighteousness, indignation and wrath, tribulation and anguish upon every soul of man that doeth evil, of the Jew first and also of the Gentile," Rom. 2:8, 9. "God resisteth the proud but giveth grace to the humble," James 4:6; I Pe., 5:5.

Such is the current language of Scripture with respect to God's attitude toward the wicked, not only in the day when His righteous judgment shall be revealed over all men, but even now, while they are in the world.

We maintain, then, that we speak the language of the Word of God, when we reject the sophistry of the distinction between the wicked and his wickedness. Aside from all other considerations, such as the fact, that the distinction is a mere abstraction and does not exist in reality, there being no wickedness apart from the wicked, we maintain that the Word of God nowhere speaks the language of that distinction.

And we hold, that even after the covenant that was established with Noah and his seed the distinction is

maintained that God loves the righteous only, even in time, and that His soul even now loaths all the workers of iniquity.

H. H.

HOLD THAT FAST WHICH THOU HAST

"Should we gain the world's applause,
Or to escape its harmless frown,
Refuse to countenance thy cause,
And make Thy people's lot our own?
What shame should fill us in that day,
When Thou Thy glory wilt display.

"No; let the world cast out our name,
And vile account us if it will;
If to confess our Lord be shame,
Oh, then would we be viler still.
For thee, O Lord, we all resign,
Content that Thou dost call us Thine.

"What transports then will fill our heart
When Thou our worthless names wilt own.
When we shall see Thee as thou art
And know as we ourselves are known,
And then, from sin and sorrow free,
Find our eternal rest with Thee."

—In "Our Hope," p. 394-5.

U GELDT DE ZAAK!

U geldt de zaak, Uw roem, Uw eere,
De zaak waarvoor wij staan;
En juist omdat ze Uw zaak is, Heere!
Kan zij niet ondergaan.
Toch weten wij, het tarwegraan
Kan niet gerijpt in 't zonlicht staan.
Tenzij het eerst gestorven zij
Van de eerste, dorre windsels vrij.

Gij zelf, o Jezus! Heer en Hoofd!
Won door het kruis de kroon;
En voert een ieder, die gelooft,
Langs d' eigen weg ten troon.
Welaan, ook ons een deel bereid
Aan lijden, en aan heerlijkheid!
Geleid ons door der graven schoot
Naar 't eeuwig, zalig morgenrood!

J. J. L. Ten Kate.

Daar is uit 's werelds duistere wolken
Een licht der lichten opgegaan.
Komt tot zijn schijnsel alle volken
En gij mijn ziele bid het aan.
Het komt de schaduwen beschijnen,
De zwarte schaduw van den dood;
De nacht der zonde zal verdwijnen,
Genade spreidt haar morgenrood.

PROTESTEN

In ons vorig nummer kwamen we klaar met de bespreking van de "Drie Punten." We gaven echter geen resumé van het betoogde, en onthielden ons tevens van alle bespreking van de tijdens de Synode van 1924 ingebrachte bezwaren tegen de drie Synodale stellingen. Ook thans willen we niet ingaan op hetgeen anderen deden; maar we achten het toch wel onze plicht, om onze lezers in kennis te stellen met de protesten, die we onlangs zelf hebben verzonden aan het adres van de Synode van Englewood, Illinois. En wij doen zulks met des te meer vrijmoedigheid, omdat ons een paar dagen verleden werd medegedeeld, — niet van officieele zijde —, dat Classis Grand Rapids West, aan wie we een getrouw afschrift onzer bezwaren hadden doen toekomen, ons alle zedelijk recht op appèl ontzei. Door kennisneming van deze protesten kan de lezer zich derhalve nogmaals op de hoogte stellen met hetgeen we gedurende de laatste maanden schreven in verband met de *drie punten*, en zich tevens vertrouwd maken met de kerkrechtelijke handelingen van kerkeraad en Classis.

Vooraf kan nog worden medegedeeld, dat deze protesten zijn opgesteld namens den kerkeraad der (Prot.) Christelijke Gereformeerde kerk te Kalamazoo, Michigan. Op de gewone kerkeraadsvergadering van den 27sten April, 1926, werden ze, ná lezing en bespreking, met algemeene stemmen goedgekeurd, en werd verder besloten, dat: a) het protest tegen de afzetting van den kerkeraad zou onderteekend worden door alle kerkeraadsleden, alsmede door den leeraar; b) de kerkeraadsleden, uitgenomen de leeraar, het protest tegen de afzetting van den leeraar zouden onderteekenen, en c) op verzoek aan leden in volle gemeenschap, in en buiten de plaatselijke gemeente, een afschrift van deze twee protesten ter onderteekening zou worden verstrekt. En betreffende het protest tegen den leerstelligen inhoud van de *drie punten* werd besloten, dat: a) de leeraar zelf dit bezwaarschrift zou opzenden naar de Synode van 1926; b) dat de kerkeraad, de leeraar uitgezonderd, daarvan een afschrift aan het adres van die Synode zou richten, en c) dat leden in volle gemeenschap, in de plaatselijke gemeente en in Christelijke Gereformeerde kerken van Kalamazoo en andere plaatsen, die daartoe begeerte hadden geopenbaard, in de gelegenheid zouden worden gesteld, om een copie van dit protest, door hen onderteekend, en verder vertegenwoordigd door hun *mond*, Ds. H. Danhof, op te zenden aan het adres van de Synode van Englewood, Illinois. Tevens werd besloten, dat deze verschillende partijen van deze onderscheidene protesten een afschrift zouden zenden aan Classis Grand Rapids West, vergaderd te Grand Rapids, Michigan, den 11den Mei, 1926. Al deze besluiten zijn ook uitgevoerd. Bij gelegenheid van de ingebruikneming van het nieuwe kerkgebouw der (Prot.) Christelijke Gereformeerde Gemeente van Kalamazoo, 5 Mei, '26, hebben ongeveer 250 leden in volle gemeenschap van onderscheidene Chr. Ger. en Prot. Chr. Ger. kerken afschriften van bovengenoemde

protesten, van hunne naamteekeningen voorzien, laten opzenden aan de betrokken lichamen. In het protest tegen den leerstelligen inhoud der *drie punten* is ook nog de begeerte uitgedrukt, dat Classis Grand Rapids West met de onderteekenaars mocht protesteeren tegen de Synodale uitspraken van Kalamazoo, 1924. Doch, zooals we reeds te kennen gaven, de Classis heeft al deze stukken, ongelezen, ter zijde gelegd.

Volge hier nu een getrouw afschrift van al deze protesten, alsmede van de officieele stukken daarbij behoorende.

"Kalamazoo, Michigan, April 27, 1926.

"Aan de Synode der Chr. Ger. kerken,
vergadert te Englewood, Illinois,
den 9den Juni, e. v. d., 1926.

"Geachte Broeders:—

"Ondergeteekenden meenen ernstig te moeten protesteeren tegen de afzetting van den kerkeraad der Eerste Chr. Ger. Kerk te Kalamazoo, Michigan, door Classis Grand Rapids West.

"Deelen we eerst de geschiedenis dezer afzetting mede.

"De kerkeraad had naar de vergadering van Classis Grand Rapids West, die den 13den Jan., 1925, gehouden werd, afgevaardigd: Ds. H. Danhof en ouderling C. Kloosterman; deze laatste broeder werd later vervangen door zijn secundus, ouderling C. Lemmers. De lastbrief dezer broeders werd door de Classis aanvaard, en zij zelf namen, voor vier dagen, aan de werkzaamheden der Classis deel. Aan den avond van den 16den Jan., '25, zond de Classis hen echter naar huis, zooals zij zei, naar aanleiding van zekere instructies, waarvan de kerkeraad evenwel niet de minste kennis had, en waarvan den inhoud zelfs niet aan zijne afgevaardigden werd medegedeeld, — met de volgende missieve:

(Copy of the first missive of the Classis to the Consistory)

"'Grand Rapids, Mich., January 16, 1925.

"'To the Consistory of Kalamazoo I Christian Reformed Church:—

Dear Brethren:—

The Classis Grand Rapids West hereby requires you to require of your minister:—

1. That he declare himself unequivocally whether he is in full agreement, yes or no, with the three points of the Synod of Kalamazoo Acta Synodi 1924, Article 132, page 145 to 147.

2. An unconditional promise that in the matter of the three points he will submit (with the right of appeal) to the Confessional Standards of the Church as interpreted by the Synod of 1924 i.e. neither publicly nor privately propose, teach or defend either by preaching or writing any sentiments contrary to the Confessional Standards of the Church as interpreted by the Synod of 1924 and in case of an appeal that he in the interim will acquiesce in the judgment already passed by Synod of 1924.

The Classis further request you to furnish the Classis by 10:00 A. M. Wednesday morning, January 21, 1925, with a definite written answer of your pastor to the twofold requirement of the Consistory.

Fraternally Yours,
Classis Grand Rapids West.
(was signed) W. Stuart, Praeses,
J. P. Battema, Secretary.'"

"Naar aanleiding hiervan vergaderde de kerkeraad in speciale zitting den 20 Jan., 1925. Op die vergadering werd met alle stemmen besloten, uitgenomen één ouderling, het volgende aan de Classis te antwoorden:

(Copy of the reply of the Consistory of Kalamazoo I to the request of Classis Grand Rapids West, dated January 16, 1925)

"'Kalamazoo, Michigan, January 20, 1925.

"'Classis Grand Rapids West!

Dear Brethren:—

The Consistory of the First Christian Reformed Church of Kalamazoo, Michigan, begs to reply to your missive of Jan. 16, 1925, as follows:—

1. Met in special session, Saturday, Jan. 17, 1925, the Consistory of said Church received your communication and took due cognizance of your request, viz.:—

'The Classis Grand Rapids West hereby requires you to require of your minister:—

1) That he declare himself unequivocally whether he is in full agreement, yes or no, with the three points of the Synod of Kalamazoo, Acta Synodi, 1924, Art. 132, p. 145-147.

2) An unconditional promise that in the matter of the three points he will submit (with the right to appeal) to the Confessional Standards of the Church as interpreted by the Synod of 1924 i. e. neither publicly nor privately propose, teach or defend either by preaching or writing any sentiment contrary to the Confessional Standards of the Church as interpreted by the Synod of 1924 and in case of an appeal that he in the interim will acquiesce in the judgment already passed by the Synod of 1924.

The Classis further request you to furnish the Classis by 10:00 A. M. Wednesday morning, Jan. 21, 1925, with a definite written answer of your pastor to the twofold requirement of the Consistory.

Fraternally Yours,
Classis Grand Rapids West,
W. Stuart, Pres.
J. P. Battema, Secr.'

2. Though not required to do so, our pastor, Rev. Henry Danhof, on his own accord furnished said Consistory with the following unequivocal and definite written answer to your request, and signed by him, viz:—

'To the Consistory of the First Christian Reformed Church:—

Dear Brethren:—

I hereby do state and declare unequivocally and definitely that I am not in full agreement with the three points of Synod of Kalamazoo, Acta Synodi 1924, Art. 132, p. 145-147.

I hereby further state and declare that Synodical decisions, which according to my sincere conviction are settled and binding, ought not suffer violation.

Therefore, if informed correctly, viz: that charges of violation of Synodical decisions against me were brought to the attention of Classis Grand Rapids West, I hereby implore and request the Consistory to require of said Classis:—

a. That either said Classis herself lay such charges before the Consistory, or that she require of the plaintiffs to do so.

b. That such accusations or complaints be laid before the Consistory in unequivocal and definite language, and in writing.

c. That your pastor be granted an opportunity to answer such complaints or charges before the Consistory.

Very sincerely yours,
Henry Danhof.'

Said Consistory presents herewith the reply of its pastor to Classis Grand Rapids West, as required.

3. Complying with the request of its pastor, said Consistory further begs to inform Classis Grand Rapids West:—

a. That said Consistory meets, D. V., next Tuesday, Jan. 27, 1925, at 7:30 P. M.

b. That said Consistory hereby requires of Classis Grand Rapids West to furnish the Consistory of the First Christian Reformed Church of Kalamazoo, Mich., with a written statement of each and all complaints, accusations, etc., which she might wish to lay before said Consistory against its minister. And such charges, indictments, etc., should be in writing, expressed in definite and unquivocal language; and be in the possession of the clerk of said Consistory not later then Jan. 27, '25, 7:30 P. M.

c. That said Consistory will then hear Rev. Danhof, concerning each and all matters laid to his charge, and report, if so required, to the Classis its findings, conclusions, opinions and decisions.

Cordially Yours,
(was signed) C. Vander Roest, Vice Pres.
C. Lemmers, Clerk.' "

"De Classis nam met dit antwoord van den kerkeraad geen genoegen; maar richtte den 22 Jan., 1925, de volgende tweevoudige communicatie tot den kerkeraad:

(Copy of the twofold communication of Classis Grand Rapids West to the Consistory of the First Christian Reformed Church of Kalamazoo, dated Jan. 22, '25)

A. Copy of the first part of this twofold communication:—

" 'Bethel Christian Reformed Church, Grand Rapids, Mich., Jan. 22, 1925.

To the Consistory of the Chr. Ref. Church of Kalamazoo I.

Dear Brethren:—

The classis G. R. West of the Christian Reformed Church begs to reply to your missive of the 20th of January, as follows:

I. The consistory proceeds from the assumption that classis G. R. West is considering charges and accusations against Rev. Danhof. Hence its request that these be laid before the consistory. The classis calls the attention of the consistory to the fact that the various overtures presented to the classis in this matter were from a technical viewpoint not so much accusations against Rev. Danhof as requests to the classis to enforce the doctrinal decisions of the last Synod. Pursuant to these requests, the classis, after ascertaining that the consistory of Kalamazoo I had not enforced these doctrinal decisions, in conformity with the promise given in the Formula of Subscription, required such action of the consistory in its letter of the 16th of January. This is the good right and solemn duty of the classis, in accordance with Art. 36 of our Church Order. 'The classis has the same jurisdiction over the consistory as the particular Synod has over the classes, and the General Synod over the Particular.'

II. The classis cannot attach great value to nor can it at present take any action on the voluntary statement of the pastor relative to the three points, and for the following reasons:

a) the classis requires an answer of the pastor to the *twofold requirement of the consistory*, as required in our letter of the 16th of January. Until the classis becomes convinced that the consistory will not require this of its pastor, the classis does not intend to deal directly with Rev. Danhof.

b) in the voluntary statement of the pastor, only the question involved in the first requirement is touched upon. There is no promise or refusal to submit (with right of appeal).

c) technically this voluntary statement of the pastor is not properly before this body, since the classis has not as yet required this, nor has the consistory. If Rev. Danhof wishes to make a voluntary statement as to his disagreement with the three points he must do so in the way of protest or gravamina, and in the interim, that is until the next Synod he must submit. Under those conditions the consistory could and should consider his objections to the three points, and ultimately the case would reach classis and be considered there. But before either classis or consistory could properly consider his disagreement with the three points, there must be the promise of submission in the interim, (see Formula of Subscription). And it is on this point that Rev. Danhof has nothing definite to say.

III. The classis calls the attention of the consistory to the fact that it (the consistory) has not met the requirements of the classis as embodied in its letter of January 16. It has failed completely to give the classis the answer of its pastor to the twofold requirement of the consistory, as required by classis. The plain fact is that the consistory has required nothing of its pastor, that it frankly admits this and does not seem to intend any action of this nature.

Its demand that all charges or accusations against Rev. Danhof be laid before the consistory seems to imply

that in the opinion of the consistory the classis *has no right* to make the requirements as embodied in its letter of Jan. 16. Our conviction that this is the correct interpretation of the stand of the consistory is strengthened by the language used by the loyal consistory member in his protest against 'een verzet des kerkeraads tegen den eisch der classis.'

In consideration of the foregoing on the basis of Art. 36 above referred to, and in order that the classis may know definitely whether the consistory of Kal. I submits or refuses to submit to Synodical and classical jurisdiction, the classis hereby again requires you to require of your minster:

1. That he declare himself unequivocally whether he is in full agreement yes or no with the three points of the Synod of Kalamazoo, Acta Synodi 1924, Art. 132, p. 145-147.

2. An unconditional promise that in the matter of the three points he will sumbit (with the right of appeal) to the Confessional Standards of the Church, as interpreted by the Synod of 1924, e. i. neither publicly nor privately propose, teach or defend either by preaching or writing any sentiment contrary to the Confessional Standards of the Church, as interpreted by the Synod of 1924, and in case of an appeal that he in the interim will acquiesce in the judgment already passed by the Synod of 1924.

IV. The classis request the consistory to furnish the classis by 9:30 Friday morning January 23, 1925, with a definite written answer of the pastor to the twofold requirement of the consistory, or in case the consistory will not submit to classical jurisdiction in this matter, with a definite written statement to that effect.

Sincerely yours,
Classis G. R. West,
(was signed) W. Stuart, Pres.
J. P. Battema, Secr.'

B. Copy of the second part of this twofold communication:—

'Grand Rapids, Mich., Jan. 22, 1925.
To the Consistory of the Chr. Ref. Church Kal. I.
Dear Brethren:—

In case Rev. H. Danhof should resign his office at the coming consistory meeting as he himself has declared today to be his intention, the Classis requires of the Consistory:

1. That it declare itself unequivocally whether it is in full agreement yes or no with the 3 points of the Synod of Kal. Acta Synodi 1924, Art. 132, p. 145-7.

2. An unconditional promise that in the matter of the three points it will submit (with the right of appeal) to the Confessional Standards of the Church as interpreted by the Synod of 1924 i. e. neither publicly nor privately propose, teach or defend either by preaching or writing any sentiment contrary to the Conf. Standards of the Church as interpreted by the Synod of 1924 and in case of an appeal that in the interim will acquiesce in the judgment already passed by the Synod of 1924.

In case Rev. Danhof resigns, Classis requests a definite unequivocal answer to this letter and the requirements therein embodied by Saturday morning 9:30 Jan. 24, 1925.

Yours fraternally,
The Classis Grand Rapids West,
(was signed) W. Stuart, Pres.
J. De Haan, S. C.'

"Gedurende den nacht van Jan. 23-24, 1925, kwam de kerkeraad nogmaals in speciale zitting bijeen. Het volgende is een afschrift van hetgeen hij besloot aan de Classis te antwoorden:

(Copy of the reply of the Consistory of Kalamazoo I to the twofold communication of Classis Grand Rapids West, dated January 22, 1925.)

'Kalamazoo, Michigan, Jan. 23, 1925.
Classis Grand Rapids West!
Dear Brethren:—

In reply to the two communications of the 22nd of January, 1925, the Consistory of the First Reformed Church of Kalamazoo, Michigan, begs to advise the Classis as follows:—

A. Touching the conditional request of the Classis i. e. that the Consistory declare itself unequivocally whether it is in full agreement, yes or no, with the three points of the Synod of Kalamazoo, Acta Synodi 1924, Art. 132, p. 145-147, and — promise that in the matter of the three points it will submit (with the right to appeal) to the Confessional Standards of the Church as interpreted by the Synod of 1924 i. e. neither publicly nor privately propose, teach or defend either by preaching or writing any sentiment contrary to the Confessional Standards of the Church as interpreted by the Synod of 1924 and in case of an appeal that in the interim will acquiesce in the judgment already passed by the Synod of 1924; — — relative to this conditional request of Classis the said Consistory advises the Classis that Rev. H. Danhof did *not* resign his office.

B. In regard to the reply of the said Classis to the Consistory's communication of the 20th of January, 1925, said Consistory wishes to state the following:

1. Granted, as is maintained by the Classis, that the various overtures presented to the Classis in this matter 'were from a technical viewpoint not so much accusations against Rev. Danhof as requests to the Classis to enforce the doctrinal decisions of the last Synod; — this being granted, for the sake of argument, the Classis should have furnished sufficient proof for her own assumption 'that the Consistory of Kalamazoo I did not enforce these doctrinal decisions in conformity with the promise given in the Formula of Subscription.'

This the Classis failed to do. And the Consistory of said Church is not at all aware of the fact, if a fact it be, that it neglected its duties. No charges or complaints of neglect of duty relative to this matter referred to by Classis were ever brought to the attention of said Consistory. And neither did the Consistory ever receive any charges, complaints, accusations, indictments, or any-

thing whatsoever of a similar nature, touching the matter referred to by Classis against its pastor, Rev. Danhof.

Even Classis Grand Rapids West herself, although more than six months have passed since Synod of Kalamazoo 1924 met, and although said Classis does not now meet for the first time after said Synod, (she also met in Sept. 1924, four months ago) nevertheless, said Classis has neither laid anything to the charge of Rev. Danhof, nor any complaint against the Consistory of Kalamazoo I.

Did, perhaps, something unusual happen? If so, may not the Consistory know it? Classis' reply to the communication of the Consistory of Jan. 20, 1925, makes no mention whatsoever of any definite and unequivocal charge, complaint, accusation, or any such like thing, either against Rev. Danhof, or against his Consistory.

Please, inform the Consistory as to the facts; charge either the Consistory or Rev. Danhof with something definite and unequivocal, and we promise to perform our duty!

2. As long as this is not done, the Consistory does not deem it proper to require of Rev. Danhof to declare himself relative to the three points of Synod referred to by Classis, and hereby does state and declare that it would not dare to comply with the request of the Classis.

3. The Consistory of Kalamazoo 1 prays Classis Grand Rapids West not to insist upon the demand i. e. that the Consistory require of Rev. Danhof that he declare himself relative to the three points of Synod referred to by Classis, except she can prove that said Consistory willfully neglected its duties, and without laying a definite unequivocal charge or complaint, or anything of like nature against its pastor, Rev. Danhof. Said Consistory would deem such a procedure an act of gross injustice. And said Consistory does hereby state and declare that in the case said Classis does insist and proceed, it will not be able to comply with the request of Classis, but it will have to protest against such action of Classis and appeal to the next Synod.

Very sincerely yours,
In name of said Consistory,
Jan. 24, 2 A. M., 1925,
(was signed) C. Vander Roest, Vice Pres.
C. Lemmers, Clerk.'

"Nog dienzelfden dag heeft de Classis Ds. Danhof uit zijn ambt ontzet, nadat hij het volgende op de hem gestelde vragen geantwoord had:

H. D.

(Wordt vervolgd.)

---

162. Wie in de leer valt, die doet niet een' menschelijke, maar een' duivelsche val, namelijk: van den hoogen hemel tot den afgrond der helle. Want het is met de menschen, die in hunne dwaling volharden, zoo gesteld, dat zij hunne zonden niet alleen niet erkennen, maar willen het nog daarenboven verdedigen, als ware het de allergrootste gerechtigheid en heiligheid; waardoor het dus onmogelijk is, dat zij vergeving kunnen erlangen.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

IV. Na de Synode

"De Twee-en-Negentig"

Hier ter stede staan de groep menschen, die niet meer bij onze gemeente behooren en waarvan thans Ds. Van Wijk zijn leeraars-traktement ontvangt, bij jong en oud bekend als "De Twee en Negentig." Van "De Twee en Negentig" spreken de menschen in hunne gesprekken over den kerkelijken strijd en ieder weet dan waarover 't gaat; van "The Ninety Two" spreken en zingen zelfs de kinderen en het is lang geweest, als men op de een of andere vergadering bij geval het getal 92 voor de aandacht kreeg, dat men een glimlach niet kon onderdrukken, omdat men aanstonds dacht aan "De Twee en Negentig." Ongetwijfeld is het een naam, waarmede ze tot in lengte van dagen zullen worden genoemd.

Ook is het opzichzelf genomen geen schimpnaam. Het is waar, wat sommige leden van dien groep soms tegenwerpen, dat ze nu toch waarlijk geen twee en negentig in aantal zijn, daar ze sedert het begin van hun bestaan toch eenigszins zijn toegenomen. Maar het is ook waar, dat de naam "Twee en Negentig" wortelt in de historie en van de geschiedenis maakt men zich niet licht weer af. Laat ons zien, hoe men aan dien naam is gekomen.

Ik lees in de notulen des kerkeraads van de Eastern Ave. gemeente, 12 Sept., 1924:

"Ter tafel een protest van 11 belijdende leden tegen de gehouden vergadering der gemeente."

Dit protest was ingediend aan den avond van den 2den September, denzelfden avond waarop ook de bewuste en beruchte gemeente-vergadering gehouden was. Dien avond was er echter geen kerkeraadsvergadering, zoodat dit protest eerst den 12den Sept. in behandeling kwam. Het luidde als volgt:

"Aan den kerkeraad der Chr. Ger. kerk van Eastern Ave., Grand Rapids, Mich., 2 September, 1924.

"Waarde broeders:—Ondergeteekenden, leden dezer gemeente, protesteeren ten sterkste tegen het besluit des kerkeraads voor het samenroepen van eene gemeente-vergadering op den avond van den 2den Sept., 1924. Volgens aankondiging zal deze vergadering gehouden worden om in de controverse tusschen kerkeraad en classis de gemeente gelegenheid te geven zich uit te spreken of ze de zijde van den kerkeraad kiest of van de classis.

"Wij achten deze beweging een daad van oproer en rebellie en in strijd met elk gezond beginsel van Gereformeerde kerkregeering. Het kan niet anders meenen (moet zijn: beteekenen, H. H.) dan een diep zondig pogen om de gemeente, die slechts eene zijde der zaak hoort, op te ruien tot rebellie tegen classis en synode. Onze Kerkenorde kent geen recht van appèl anders dan op classis en synode. Te appelleeren op eene gemeentevergadering is onwettig, wanordelijk en kan tot niets anders leiden dan tot tweedracht en scheuring.

"Ook gaat ons protest tegen de toelating van vrouwen en meisjes op deze vergadering. Nog nooit heeft onze gemeente aan vrouwen het stemrecht toegekend, en nu er over zulk een critieke zaak te beslissen valt, die zoo verreikende gevolgen kan hebben, achten wij 't zeer onvoorzichtig, willekeurig en tevens een daad van opruien, wanneer de kerkeraad eigenmachtig aan de vrouwen dezelfde rechten geeft als de mannen.

"Geloovende dat de kerkeraad zich grootelijks schuldig maakt aan ongereformeerde handelingen en grove machtsoverschrijding, noemen wij ons:

"Was get., Henry B. De Haan, Peter Van Hekken, E. De Haan, William Holwerda, T. Van der Lugt, S. Jolman, B. H. Ritsema, John W. Holwerda, George Bylsma, Jan Datema, John Koorndijk."

Dit protest, zooals de lezer aanstonds zal opmerken, is ten eerste gekenmerkt door zeer sterke taal. De broeders protesteerden waarlijk wel "ten sterkste," zooals ze zelf toestemmen. Ze spreken van een daad van oproer en rebellie. De gemeente-vergadering laat geen enkel beginsel van Gereformeerd kerkrecht onaangetast. Het beteekent een diep zondig pogen om de gemeente op te ruien. Het doen van den kerkeraad was onvoorzichtig, wanordelijk, onwettig, willekeurig, grove machtsoverschrijding, en er waren eigenlijk geen woorden genoeg in Van Dalen's Groot Woordenboek, om uit te drukken op welken zondigen weg de kerkeraad zich bewoog! In de tweede plaats zal de lezer thans zelf kunnen oordeelen, dat deze sterke taal haar oorzaak had in misverstand, tenzij hier aan opzettelijke verdraaiing der feiten is te denken. Er was immers geen sprake van appèl op de gemeente, noch ook van het invoeren van vrouwenstemrecht. Er is op die gemeente-vergadering niet geappelleerd, maar geprotesteerd en er is ook niemand, die gestemd heeft. Er is met meerderheid van stemmen niets besloten en er is zelfs geen voorstel voor de vergadering geweest. Overigens klinkt het op zijn zachtst gesproken koddig, deze broeders, sommige waarvan in den kerkeraad zaten toen Ds. J. Groen een lans brak voor vrouwenstemrecht en hem daarom nooit hebben behandeld, thans zoo hunne verontwaardiging te hooren luchten over vrouwenstemrecht. En eindelijk springt het in het oog, dat geen enkel gezond beginsel van Gereformeerde kerkregeering wordt aangevoerd als grond voor het stoute spreken in dit protest. Doch misschien achtten de broeders dit niet noodig, omdat geen enkel gezond beginsel van Gereformeerd kerkrecht buiten gedrang bleef. Natuurlijk diene de lezer in aanmerking te nemen, dat dit protest geschreven werd nog voordat de gemeente-vergadering was gehouden. De broeders wisten er dus feitelijk nog niet veel van. Men stond nu eenmaal altijd op sprong, om zich te werpen op den kerkeraad.

In betrekking tot dit "sterke" protest lees ik in de notulen des kerkeraads, Sept. 25, het volgende:

"Aanwezig de elf protestanten. Ze willen niet één voor één ter vergadering komen. De kerkeraad weigert ze tezamen te ontvangen."

Het standpunt van den kerkeraad is duidelijk. Hij wilde den protestanten niet het recht ontzeggen gezamelijk hunne namen onder één protest te zetten, doch hield ieder persoonlijk verantwoordelijk voor zijn protest en zijn grove beschuldigingen tegen den kerkeraad. Een door zichzelf aangestelde commissie in de gemeente kon en mocht de kerkeraad niet erkennen. Doch nadat de kerkeraad met de broeders hierover geconfereerd had en ze weigerden om persoonlijk, één voor één, achter hun protest te staan, dropen de broeders af.

In dezelfde notulen des kerkeraads van Sept. 12 boven reeds genoemd, lees ik ook nog het volgende:

"Ter tafel een protest van 50 belijdende leden, waaronder ook de vorige elf. Tegen de censure en over de drie punten."

De elf broeders waren dus tusschen 2 Sept. en 12 Sept. reeds uitgegroeid of aangegroeid tot vijftig! Dat leek metterdaad schrikwekkend. Doch het was toch niet zoo schrikbarend als men op het eerste gezicht zou meenen. In de eerste plaats was het duidelijk, dat men met vier lijsten door de gemeente was gegaan en zijn uiterste best had gedaan, om zooveel mogelijk namen te krijgen. Het was dan toch een schrale oogst als men in aanmerking neemt, dat de gemeente ongeveer dertien à veertien honderd belijdende leden telde en de rest van de gemeente als één man tegenover deze vijftig stond, zooals de verdere geschiedenis duidelijk heeft bewezen. In de tweede plaats scheen het beginsel dezer vijftig opvallend te loopen en zich te ontwikkelen langs de lijn van bloedrelatie. Ge kunt in deze vijftig een groep van acht leden, een andere groep van vijf leden, en nog weer een groep van drie leden vinden, die door familiebanden aan elkander waren verbonden, terwijl deze groepen ook nog onderling op allerlei wijze met elkander in verband stonden. En buiten deze stonden er velen op de lijst, die nu toch waarlijk van het beginsel der zaak niets verstonden en ook niet van de meest gewenschte leden eener gemeente uitmaakten. Het leek dus niet zoo donker. En al had het uit dit oogpunt ook wel donker geleken, dan had de kerkeraad toch geen duimbreed mogen wijken, en daaraan dacht hij dan ook nimmer. Het protest dezer vijftig schrijven we hier af:

"Aan den Kerkeraad van Eastern Ave. Chr. Geref. Kerk.

"Eerwaarde Broeders:—

"Ondergeteekende leden der Christ. Geref. Kerk van Eastern Ave. gevoelen zich gedrongen (six! als men de lijst overleest, vraagt men zich onwillekeurig af: hoevelen van hen gevoelden zich werkelijk gedrongen? H. H.) zich met de volgende drie zaken tot den kerkeraad te wenden.

"1) Wij vragen van den kerkeraad, dat hij van onzen leeraar Ds. H. Hoeksema de belofte eische dat hij zich in prediking en geschrift voortaan zal houden aan God's Woord en onze Confessie, voornamelijk aan de drie punten onlangs vastgesteld op de Synode te Kalamazoo, n.l. betreffende God's gunst jegens de menschheid in 't algemeen, de beteugeling der zonde en de burgerlijke gerechtigheid. Ook vragen wij dat deze onderwer-

ping des leeraars aan genoemde drie punten van den kansel bekend gemaakt worde, daar wij overtuigd zijn, dat zoo alleen de rust en vrede in de gemeente kan terugkeeren.

"2) Wij vragen van den kerkeraad dat deze zich onderwerpe aan de besluiten onzer meerdere vergaderingen, voornamelijk aan het nu reeds tweemaal genomen besluit dat de censure over de drie broeders moet worden opgeheven. Daar dit besluit der classis weer rust op een Synodaal besluit is het kerkelijke rebellie zich daaraan niet te onderwerpen. Wil onze kerkeraad zich niet aan deze besluiten onderwerpen dan verbiedt ons geweten ons om met een kerkeraad die in rebellie leeft langer het avondmaal te vieren, maar zullen ons genoodzaakt zien om de kerkeraad bij de Classis aan te klagen.

"3) Wij protesteeren tegen de vergadering der gemeente gehouden den avond den 2den September en wel op de volgende gronden.

"a. Beroep op het volk tegenover Classicale besluiten betreffende zaken die de regeering der kerk aangaan, is iets dat lijnrecht indruischt tegen alle beginselen van gereformeerd Kerkrecht.

"b. Ook vrouwen en jonge meisjes werden aangespoord om te komen stemmen, geheel tegen de aloude regel dat alleen mans-lidmaten stemgerechtigden zijn.

"Wij verzoeken den kerkeraad deze zaken met bekwamen spoed te behandelen. Wij vragen om een antwoord voor of op den eersten Oct. 1924, te bezorgen bij W. Holwerda, 900 Baxter Street of bij F. Boerkool, 634 Fulton Street. Aan de onhoudbare toestand in onze gemeente moet spoedig een einde komen, desnoods door het zamenroepen van een speciale Classis. In de woorden van onzen leeraar, 'Zoo kan het niet langer'!

"Was get., H. Hoeksema, Fred Boerkool, Orrie Datema, Benj. Rietema, Henry B. De Haan, John Bylsma, John Kamp, Tony Zylstra, Nickolas Holst, J. F. Ozinga, P. Timmer, Ysbrand Vos, J. Beukema, R. Dertien, John Hoeksema, B. Boelema, A. Klaassen, John Starkenburg, J. Koorndyk, P. Van Hekken, William Holwerda, John Jolman, S. Jolman, Harm Holwerda, Wm. Jonker, G. Japenga, F. Johnson P. Koning, John W. Holwerda, B. H. Ritsema, Mrs. P. Sterkenburg, Katie Scheepstra, M. Holwerda, Peter Ploeg, A. M. Bruininks, Mrs. J. Tiddens, George Bylsma, E. De Haan, J. Datema, T. Vander Lugt, S. Vander Veen, Ralph Kok, D. Hunderman, H. P. Rozema, Mr. John Karsies, Mrs. H. De Weerdt, Mrs. D. Agema." (Er was nog één naam meer onder dit stuk, doch deze broeder kwam op den kerkeraad met het verzoek, dat men zijn naam wilde schrappen, daar degene, die met de lijst bij hem gekomen was, hem had wijs gemaakt, dat hij vóór den leeraar zou stemmen als hij zijn naam teekende!)

Bovenstaande is een getrouw afschrift, met de fouten voor rekening van den opsteller.

Aandacht verdient in dit protest-verzoekschrift, dat men hier voor het eerst komt aandragen met de drie punten. De leeraar moet trouw zweren aan dit stukje ketterij van de Synode van Kalamazoo! We herinneren er hier slechts aan, dat zelfs de Synode dit niet had aangedurfd. In de tweede plaats, dat deze protestanten komen aandragen met dezelfde leugentjes aangaande de beruchte gemeente-vergadering. Vrouwen en meisjes werden aangespoord om te stemmen. En dat nog wel jonge (sic!) meisjes. Nog eens: er is nooit over iets gestemd op die gemeente-vergadering. En appèl op het volk! Eenvoudig niet waar. Het volk wilde protesteeren. Het had de vergadering der classis bijgewoond in Bates St. kerk. Dat was genoeg. En eindelijk verdient de aandacht, dat deze protestanten uitgaan van de gedachte, dat een kerkeraad onvoorwaardelijk de besluiten der classis heeft uit te voeren, ook dan wanneer de kerkeraad zich beroept op de Synode tegen de classis. Voorts hebt ge ook hier weer dezelfde hoogdravende taal en het schermen met alle beginselen van Gereformeerd kerkrecht zonder eenig bewijs.

Hoe het met deze vijftig protestanten ging en hoe ze ten slotte "De Twee en Negentig" werden hopen we een volgende keer te verhalen.

H. H.

BERKHOF AS EXEGETE

Our previous essay was the first chapter of our analysis of Berkhof's exposition of Matt. 5:44, 45 and of Luke 6:35. We maintained, that the professor's exegesis of these Scriptures is decidedly unscriptural. The professor, so we avered, failed to give reliable exegesis. And his failure, so we pointed out, is due to the fact, that he failed to regard these Scriptures as integral parts of the entire word of God. Berkhof confined himself to the near surroundings of the text. His renderings, therefore, are of no value.

In our former treatise we placed the passages in question in the path of the rays of the far surroundings of the text. This light it is which is making it possible to detect the real meaning of these particular utterances of Jesus. This essay is meant to be a complete record of all our findings.

Our first step was to call attention to the fact, how that Scripture divides the group humanity into subgroups. The Bible takes as a fundamentum divisiones the *elect* and breaks up the group *humanity* into elect and not-elect or reprobate. God's word knows of another division. Taking as a fundamentum divisiones *the wicked* holy writ divides the group *humanity* into *wicked* and *not-wicked* or *just*. And then there is a third division, namely, *my enemies* and not-my enemies. Here the basis of division is my *enemies*.

Which of these three divisions, so it was asked, is regulative of the Christian's love and of his hatred. The first division is directive of the course of my love and of my hatred only in so far as the elect lie within the range of my observation. Those who are of the party of God hate the elect wicked one as a historical phenomena whose election is unknown to them. The children of the

light love the elect wicked one as soon as he begins radiating the light which God kindles in his soul, in other words, as soon as it becomes apparent that he is an elect. The reprobation of the reprobate is a hidden matter. Hence, the reprobate cannot be hated as reprobate. Nevertheless, the rejected ones must and can be hated for they are wicked, bad trees are they, bearing bad fruit. It is plain now to what extent and in what respect the sub-groups elect and not-elect are directive of the believer's love and of his hatred. Berkhof's assertion to the effect that *God weet wie de uitverkorenen zijn, doch wij weten het niet* is not altogether true.

The elect and the reprobate are known to God. For He made the division. It is He, who determined the number of each group. And it is the plain teachings of Scripture that God hates the reprobate and loves the elect. Election and reprobation do direct the course of His love and of His hatred. For scriptural proof see my former article.

The second division which has as its basis of division the wicked and which breaks up the group humanity into the sub-groups *wicked* and *not-wicked* or *just* is to the fullest extend regulative of the believer's love and of his hatred, but not of God's. God's word bids me to hate the bad trees bearing bad fruit and to love the good trees bearing good fruit. The wicked whom I am enjoined to hate are the reprobate wicked, the elect wicked; these I hate not, I repeat, as elect but as historical phenomini whose election is unknown to me. And finally, I am enjoined by Scripture to hate myself in so far as I am wicked. The old man of sin must be crucified. For scriptural proof see my former article.

Every student of Scripture knows that the Bible speaks of still another division. Jesus divides the group humanity into the sub-groups: my enemies and not-my enemies, or my friends. The believer is admonished by Christ to love these enemies of his as well as his friends. Says Jesus: "But I say unto you, love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them which despitefully use you and persecute you"; and further: "That ye may be the children of your Father, which is in heaven: for He maketh His sun to rise on the evil and the good, and sendeth rain on the just and unjust." Luke has it: "But love ye your enemies, and do good and lend, hoping for nothing again; and your reward shall be great and ye shall be the children of the Highest: for He is kind unto the unthankful and to the evil," Luke 6:35.

Knowing now the various sub-groups into which Scripture divides the one group *mankind* and having learned from Scripture what should be the believer's attitude toward these various sub-groups, we are now ready to point out the errors present in Berkhof's exposition of the Scripture quoted above.

It is maintained that these particular utterances of Jesus pre-eminently prove the theory of common grace. Writes Berkhof: "Maar, zegt men, die plaatsen (Ps. 36:6; I Tim. 4:10; Acts 14:16, 17; Ps. 145:9) bewijzen het punt in quaestie niet, nl., dat God zelfs den niet-uitverkorene gunst of genade bewijst. Zeker, God geeft vele gaven, die als gaven Gods ook goed zijn, aan alle menschen, maar die gaven zijn geen zegen, maar vloek voor hen, die niet uitverkoren zijn. De overige schriftuurplaatsen, waarnaar de Synode verwijst, zijn echter voldoende, om dit bezwaar te ontzenuwen. Letten we allereerst op de parallel-plaatsen uit de Bergrede. In Matth. 5:44, 45 lezen we..... In Lukas 36:35, 36 luidt het...." So far Berkhof. It is plain, that Berkhof looks upon these particular utterances of Christ as superior affirmations of the theory of common grace. Let us attend to the professor's exegesis of the above Scriptures.

The important terms in these Scriptures are the terms *unjust* and *unthankful.* If the two groups designated by these terms include the *reprobate* unthankful and unjust the exponents of the theory of common grace are justified in maintaining that Scripture is on their side. Professor Berkhof insists that the group *unjust* or *unthankful* does include the reprobate sinner. Writes Berkhof: "In deze plaatsen worden wij opgewekt, om onze vijanden lief te hebben, *en lief te hebben ook dan zelfs wanneer zij zich als vijanden Gods openbaren.*" And again: "Het is niets dan een uitvlucht, om te zeggen, dat deze plaatsen slechts bedoelen, dat God zijn uitverkoren vijanden zegent." Brochure, p. 27. What is there that gives Berkhof the right to maintain that the terms *unjust* and *unthankful* must be made to apply to the reprobate sinner? Let us see. Says Berkhof: "Er is in het verband geen enkel woord, dat daarop wijst." There is nothing in the near surroundings of the text, says Berkhof, which indicates that the term unjust should be made to apply to the elect unthankful or unjust only. In our former essay we pointed out, that this argument of the professor has no weight. The argument is worthless in that it is a conclusion drawn from silence. The argument is worthless since the far surroundings of the text were not searched. It is possible that beyond the near surroundings of the text one will happen upon data compelling the expositor to apply the term unjust to the elect only. We may dismiss the argument therefore.

Berkhof advances one more reason for applying the term unjust to the reprobate unjust. It is this: "Bovendien berooft zulk een verklaring de woorden van den Heiland van hun eigenlijke kracht en praktische waarde door het voor den mensch onmogelijk te maken, om het Goddelijk voorbeeld ook maar van verre te volgen. God weet wie de uitverkorenen zijn, doch wij weten het niet, en zouden dus altijd in gevaar verkeeren, dat wij den verkeerden persoon zouden maken tot het voorwerp van onze liefde." Brochure, p. 27. We are confronted here with a bit of deception of amazing subtileness. The professor reasons thus. The believer is enjoined by Christ to take God as his model. (Very true.) The deniers of common grace maintain that God loves the elect wicked only. As the believers are admonished to take God as their model, they are permitted to love the elect wicked only since God, their model, does so. However, so the pro-

fessor continues to reason, the people of God cannot subtract from the group *wicked* the elect wicked for the purpose of focusing their love upon them. Hence, the believers cannot take God as their model in case He loves the elect wicked only. It must be, therefore, that God loves all the wicked, the reprobates as well as the chosen ones. This He does and the believers, for this reason, can take Him as their model. For God is not engaged in doing the thing which the believers cannot do. He is not singling out the elect wicked for the purpose of lavishing upon them His love.

The above argumentation is a piece of Satanic sophistry. And this sophistry should be exposed. It can be done by reproducing the above reasoning in a slightly different form. Let us do so.

I, as a father, am providing for my children. Mr. A., who is also a father, may take me as his model. However, I am providing for *my* children only. Hence, Mr. A., if he takes me as his model, must provide for my children. But it so happens, that Mr. A. does not know who my children are. Hence, in order to make it possible for Mr. A. to take me as his model, I must provide for all the children, let us say, of the city of Grand Rapids.

The above argumentation is a reproduction of Berkhof's reasoning. Attend to his reasoning again. The believers are enjoined to take God as their model. God loves His chosen ones only, so the deniers of common grace maintain. Hence, the believers, who should take God as their model, may love God's chosen ones only. But the children of God do not know who the chosen wicked are. God, therefore, in order to make it possible for His people to take Him as their model, loves all the wicked, the reprobates as well as the elect. Hence, so Berkhof concludes, the group signified by the terms *unjust* and *unthankful* include the reprobate wicked as well as the elect. It appears, however, that the professor's conclusion has for its premise a ridiculous peace of sophistry. A. may take me as a model without being obliged to provide for my children. Nor need I provide for all children in order to make it possible for A. to take me as his model. All that is necessary is that A. provide for his children and that I provide for mine. I and Mr. A. must both be providing for our own children. Taking God as my model does not oblige me to love the very individuals loved by God. Nor is God obliged to be hating the very individuals hated by me in order to make it possible for me to take Him as my model. This is Berkhof's reasoning. That God is the believer's model must mean, reasons the professor, that God and the believer love the same individuals, in this case all men, the wicked and the just, the reprobate and the elect.

Logicians have succeeded in dividing the group *fallacies* into sub-groups. To which of these sub-groups does Berkhof's fallacy belong? To none of them as far as I am able to determine. Berkhof's fallacy defies all classification. Berkhof seems to have produced something brand new in the way of fallacies. Berkhof should take heed lest he wake up some morning to find himself famous.

Great inventions are usually named after the inventors. The fallacy exposed above we therefore name: *Berkhof's fallacy.*

We repeat Berkhof's conclusion to the effect that the group signified by the term unjust include the reprobate wicked as well as the elect, has for its premise a ridiculous piece of sophistry.

The professor refused to permit Scripture to define for him the terms *unjust* and *unthankful.* The plain teachings of Scripture are set aside. Berkhof substitutes them for his own imaginations. These imaginations of his are made to serve as a premise for the conclusion that the term unjust signify the reprobate wicked as well as the elect. But these imaginations are vain. Hence, Berkhof's conclusion has no premise. In fine, Berkhof failed to establish that the group *unjust* include the reprobate wicked. His attempt to prove that these particular utterances of Jesus may be quoted in defense of the theory of common grace ends in a dismal failure.

G. M. O.

DE EDELMOEDIGHEID DER KALAMAZOOSCHE SYNODE JEGENS DE "AFWIJKENDE BROEDERS"

In den brief, dien een onzer redakteurs schreef "Aan zijn Vriend in het Westen" (zie de "Standard Bearer" van laatstleden April) maakte deze opsteller een vergelijking tusschen de hoffelijke behandeling, die Dr. Geelwerken van Amsterdam-Zuid in Nederland ter Buitengewone Synode, te Assen gehouden, ondervond, en de lompheid waarmede hij (Ds. H. Hoeksema) en zijn vriend en medestander, Ds. H. Danhof, ter Synode van Kalamazoo in 1924 was bejegend geworden.

En meende Ds. H. Hoeksema, dat die zoo op hun cultuur bogende Gemeene Gratie voorstanders in de Chr. Geref. Kerk hier te lande, nog wel een lesje konden nemen aan het bestuur en de leden der Asser Synode, die ten minste jegens een "verdachten," aangeklaagden broeder en mededienaar toonden in beleefde en broederlijke ontvangst en samenspreking, goede vormen te eeren en christelijke beschaving te bezitten.

En wat Ds. Hoeksema aan "zijn vriend in het Westen" verder mededeelde omtrent de Synodale behandeling door hem ondervonden in den zomer van 1924, is volstrekt niet overdreven.

Wij waren meermalen getuigen van de grove manier, waarop de Synodeleiding de dienaren Danhof en Hoeksema goed gedacht heeft te "erkennen" en toe te spreken, en bij hen, zonder hen, over hen te oordeelen en te beslissen.

We willen van die dingen hier nog iets meer gaan zeggen, opdat het nageslacht ook kennis neme van het onrecht, dat den dienaren voornoemd op deze manier is aangedaan door een Gereformeerde Synode, die, in plaats van te waken voor de zuiverheid van de leer naar het Woord Gods en voor de eer van trouwe en voor 't Woord

Gods bukkende dienaren, opzettelijk en met haast een vonnis velde, waardoor het voor andere kerkelijke agenturen gemakkelijk zou zijn om, naar het voorkwam, de executie te doen volgen, waarvoor het zwaard immers snel kon worden geveegd dan.

Volgens een indertijd *niet* in "De Hollandsche Amerikaan" opgenomen, ofschoon wel voor dit blad persklaar gemaakt verslagje van de vergadering waarin Professor Dr. Clarence Bouma, van Grand Rapids, in Kalamazoo over de "Drie Punten" der Synode van Kalamazoo heeft gehandeld (7 Maart, 1925) heeft deze luide spreker daar o. m. ook de "afwijkende broeders" beschuldigd van "verdraaiïngen der waarheid," "vertrapping van het Woord Gods," "onzinnige leer," en van "eigenwillige handelingen"; en hieraan hadden deze broeders zich schuldig gemaakt tegenover — — "al de vriendelijkheid en lankmoedigheid die de Synode van 1924 jegens hen beiden had bewezen"!

Deelen wij voorts mede, dat, volgens datzelfde "onuitgegeven verslagje," vóór Professor Bouma aan zijn Drie-Punten verdedigingsrede toekwam, deze gezegd had, dat, na afloop van zijn toespraak, iedereen in het kerkgebouw aanwezig die wat te vragen had, die vrijelijk mocht doen, mits hij zijn vragen (en slechts *vragen* mochten worden gedaan) in ordelijken vorm opstelde, op wettige wijze voortbracht, en in christelijken geest deed hooren. Al werd het middernacht, de professor zou den vragers te woord staan!

Gebruik makende van dit "welomschreven" en driepuntig bepaalde doch overigens "gul" genoemde aanbod tot vragen stellen en van antwoord dienen, greep schrijver dezes, die in die samenkomst luisterend gebleven was, — ondanks een rumoer veroorzakende lompheid van Ds. G. J. Haan —, moed, en had deze later een aantal vragen gereed, waarvan echter slechts de helft te berde kon worden gebracht, daar alle toelichting van die vragen en tegenspraak die niet mocht uitblijven naar de meening van den debater, eenvoudig kortweg werden afgehamerd en verboden door Prof. Bouma, die tegelijk spreker en voorzitter en ordebewaarder was, en die niet anders dan koude, korte vragen, en niets dan *vragen* wilde hooren!

Onder de punten, die ondergeteekende voor zich had opgeteekend om vragen naar te stellen, was ook deze: "Waaruit toch is de groote vriendelijkheid gebleken der Synode van 1924 jegens haar medelid Ds. Danhof en den mede voor goed-Gereformeerd verklaarden Ds. H. Hoeksema, gelijk Professor Bouma had verkondigd, daar wij zelf meenden menigmaal het tegendeel te hebben opgemerkt tijdens de zittingen der Synode.

Immers de spreker van den avond had met zekere klem en knerpende luidheid verkondigd, dat het toppunt der Synodale lankmoedigheid het volgende was geweest, (n. b.): het substituut voorstel van Ds. I. Van Dellen, den voorzitter der Synode, nadat het waarlijk, eenig *goede* voorstel te dezer zake — het voorstel van Ds. Manni, tot benoeming van een algemeene studie-commissie —, was verworpen, oogenschijnlijk vreemd genoeg.

Welk "bemiddelend" voorstel van Ds. Van Dellen er toen dóór was gegaan, en terecht, volgens Dr. Bouma.

Terwijl voor het aannemen van de "Drie Punten" Dr. Bouma zelf had gestreden, gelijk hij bovendien nog meende te moeten verklaren.

Als antwoord op eerder gemelde en door ons gestelde vraag kregen wij te hooren, dat Ds. Danhof telkens het woord had gehad op den vloer der Synode om wat te zeggen; en dat aan Ds. H. Hoeksema wel anderhalf, zegge: een uur en dertig minuten, was toegestaan geworden door de Synode of door het moderamen der Synode (dat uit de predikanten Y. P. De Jong, Zwier, Dolfin en Van Dellen bestond) om zijn zaak te verdedigen; terwijl men ook hunne geschriften niet ongelezen had gelaten, en hij (Dr. Bouma) ze nauwkeurig had bestudeerd en ze zelfs ook dezen avond nog aan zijn gehoor had aanbevolen om te lezen.

Voorts had Ds. Danhof van hem (Dr. Bouma) nog nooit een bitter woord gehoord. —

Toen wij evenwel omtrent dit wonder-vreemde en zonderlinge bewijs van Synodale broederliefde en weleerwaardige hoffelijkheid onze verbazing wilden te kennen geven en nadere uitleg daarvan vroegen, omdat zóó iets vriendelijks door ons in het geheel niet was opgemerkt of begrepen geworden niettegenstaande wij meenden van het proces tegen de Dss. Danhof en Hoeksema wel een en ander te weten, werden wij vijandelijk naar onze loopgraaf terug gewezen met een kerkrechterlijke beslistheid, alsof Bogerman uit andere Synode-dagen ons het: Voort, voort! had toegeroepen. Een ding waaraan de spreker van den avond ons zelf had herinnerd. Doch Professor Bouma citeerde den Gereformeerden Dordtschen Synode Voorzitter van 1618 in het Latijn! Daarvoor is Dr. Bouma dan ook Professor.

En wij konden dien avond niet de leugen van die uiterste Synodale "vriendelijkheid" der Kalamazoosche Synode jegens de "Afwijkende broederen" naar verdienste aan de kaak stellen, wilden wij niet de ons eerder in die vergadering toegekende decoratie van "gentleman" te zijn verliezen.

Daarom willen wij dat werk hier maar even doen ter aanvulling en ter staving van de gerechte aanmerkingen, die Ds. H. Hoeksema in zijn hier te voren aangehaalden brief daaromtrent **gaf.** —

Vooraf evenwel een enkel woordje aangaande ons zelf in verband met wat we wilden zeggen tot bestrijding van den lankmoedigheidsleugen, die wij op het oog hebben.

Het treft ons namelijk meermalen, in uitingen voorkomende in ons orgaan die niet van onze hand zijn, dat, wat wij vroeger hebben opgemerkt en afgekeurd in sommige leiders der Chr. Geref. Kerk, betrekkelijk de handelingen der Synoden, en niet het minst van zekere classen in onze nabijheid, telkens en telkens wordt bevestigd door anderen en gerechtvaardigd door den loop der gebeurtenissen sindsdien.

En zoo komt de ergernis die eenige broeders en zusters namen aan ons schrijven elders daarover, en de kritiek die anderen meenden te moeten maken op onze wijze

van uitdrukking en manier van aanschouwelijk maken wel in het rechte licht te staan. Ofschoon het ons leed deed, dat goede broeders meenden op ons verstoord te moeten zijn, hebben wij nimmer berouw gehad over onze teekeningen met graphiet snellijk op papier geworpen indertijd. Wij hebben, het blijkt nu wel herhaaldelijk, vroeger niets teveel gezegd, niets te sterk gekleurd!

En als iets ons, en niet alleen ons, maar vele broeders en zusters met ons, heeft teleur gesteld en bedroefd, in de dagen der Synode van 1924, dan was het wel de houding en de handelingen der Synodale leiders en kopstukken jegens hun medebroeders Danhof en Hoeksema.

Alleen dit kan als een beter teeken worden aangemerkt in betrekking tot het houden van de rede door Ds. H. Hoeksema ter Synode, die eindelijk mocht worden gehouden door hem, dat in vergelijking met de lompheid van het moderamen der Synode de beleefdheid van Rapporteur Dr. C. Bouma jegens Ds. Hoeksema daarbij gunstig afstak.

Ge leest in de Acta omtrent het spreken van de broeders Danhof en Hoeksema ter Synode en aangaande de bijzondere lankmoedigheid en het "geduld" der Synode over en met hen, niets anders dan het volgende:

Artikel 109.

Rev. H. Hoeksema verzoekt het woord om zijn zaak toe te lichten.

Besloten wordt hem daartoe alle gelegenheid te geven in de avondzitting (van 2 Juli, 1924, G. V. B.) te beginnen om half acht.

Artikel 113.

Ds. H. Hoeksema houdt een toespraak van anderhalf uur lang, waarin hij zijn standpunt der Synode duidelijk zoekt te maken.

Artikel 117.

Op verzoek der Synode spreekt thans Ds. H. Danhof de vergadering toe om licht te verspreiden over het standpunt door hem en Ds. H. Hoeksema ingenomen.

Artikel 129.

Het substituut voorstel van Ds. Manni (benoeming door Synode van alzijdige commissie van studie en nader onderzoek der zaak van de Gemeene Gratie met de Dss. Danhof en Hoeksema als leden ingesloten, G. V. B.) wordt verworpen....

En tegenover de beschuldigingen van Ds. Danhof in zijn zakelijk protest tegen de Synodale besluiten "in re Gemeene Gratie" vindt ge het volgende in de Acta aangeteekend op blz. 194 tot 199:

"Dat de Synode *niet wezenlijk rijp* was om te stemmen over de punten A B en C van het Gemeene Gratie voorstel;

Dat de *vorm* dier punten *eenvoudig onverdedigbaar* was;

Dat *het verschil* tusschen de Synode en de broeders Danhof en Hoeksema *door haar niet formeel noch materieel juist* was weergegeven;

Dat de Synode *niet voluit en belijnd* weergeeft in hare Drie Punten wat Schrift en Belijdenis leeren."

En liet de achtbare Synode verder "Gods water over Gods akker loopen," en ging zij later doodgemoedereerd "met dank aan God" naar huis, ofschoon Ds. Danhof naar recht kon klagen, dat de Synode zelfs geen notitie had genomen van de voorstelling der aangeklaagde, waarlijk Gereformeerd geachte, en desondanks toch veroordeelde broeders Danhof en Hoeksema. —

Wat komt door dit alles toch de lankmoedigheid en het vriendelijke geduld der Synode jegens de "afwijkende broeders" uit, niet waar?

In Artikel 155 der Acta kan de Synode wel "met dank aan onzen God" hare waardeering uitspreken over "de onpartijdige, vaste, en bezadigde leiding" door den Voorzitter gegeven; maar op het een als het ander kan waarlijk zeer gerechte aanmerking worden gemaakt.

Nòch onpartijdig, nòch beslist (behalve dan in één ding: Dat de beide Brs. D. en H. er uit moesten, G. V. B.) nòch bezadigd, was het bestuur dat voortkwam uit den geest van den geestelijken verzorger van Bethesda.

Hij moge zich zelf ook al verder gerekend hebben tot "de engelen" die door de drie gemeenten van Kalamazoo "weken lang waren geherbergd," wij herinnerden ons, dat "engelen" gewoonlijk door de bijzonder-met-Gemeene-Gratie-begiftigde artiesten worden afgebeeld als schoone jongelingen.

En we gelooven, dat de Ziener van Rama, hadde hij in onzen tijd geleefd en ware hij gedelegeerd geweest naar de Kalamazoosche Synode van de Chr. Geref. Kerk van 1924, hij moeilijk tot den "Isai" op het platform de vraag zou hebben kunnen richten: "Zijn dit al de jongelingen"?

Want, enkele uitzonderingen daargelaten, hadden de eerwaarde heeren en broeders welzeker niet meer den blos der jeugd op het gelaat, of sierden de krullende lokken van den knaap hunne achtbare hoofden.

Ook weten wij, dat de Heilige Schrift ons leert, dat er behalve goede engelen evenzeer kwade en booze geesten zijn in Gods Schepping.

Nog eens, van de zoo gul betoonde lankmoedigheid en het schoone geduld der Synode jegens twee van de beste dienaren der kerk moest men liever geheel en al zwijgen; en ten minste niet zoo luid schreeuwen als Professor Bouma deed, die zelfs het bewijs van het tegendeel niet wilde hooren in een publieke vergadering, waar de Drie Punten door hem werden gecanoniseerd, en, tegen de waarheid in, de booze Synode werd geprezen.

Zie, geen der moedwillig aangeklaagde Evangeliedienaars, die in het Rapport De Jong-Berkhof-Bouma als "afwijkende broeders" werden gekaïniseerd, hoewel ze te voren als fundamenteel-Gereformeerd waren verklaard, werden uitgenoodigd door de Commissie van Rapporteurs "in re G. G." om hunne inzichten en gevoelens nader te willen uiteen zetten en toe te lichten, om tot rechte kennis en eerlijk gevoelen tegenover elkaar op de beste, dus christelijke en broederlijke wijze te komen.

Men was immers als Commissie ook bij elkaar gekomen om de breedste vergadering der kerken Christi, die zich als Christelijke Gereformeerde gemeenten onderscheiden van andere minder besliste en belijnde kerken, te

dienen van broederlijk advies om inzake het gevoelen van aangevallen medebroeders zich grondig op de hoogte te stellen en raad en voorlichting te geven die het meest kon dienen tot den opbouw van Gods Huis en het heilig leven van Gods Bondskind?

Zie, wij hebben meermalen aangezien en gehoord hoe Ds. H. Danhof, wettig afgevaardigde ter Synode, een man aan wien de Chr. Geref. Kerk en haar opleidingsschool wel eenige verplichting heeft naar wij meenen, daar op den "vloer der Synode" heeft staan vragen, bedelen zelfs, om het woord te mogen hebben of om hem van bescheid te willen dienen op zijn herhaalde vragen.

"Vlug neergekrabbelde potloodaanteekeningen" in een plaatselijk blaadje gewaagden van Ds. Danhof's gedurigen eisch om recht aan een weerstrevige leiding in het "high court" der Afgescheiden Kerk.

Ja, wij hebben aanschouwd, hoe onbewogen het moderamen zich gedroeg, toen de Dienaar des Woords van Eastern Avenue te Grand Rapids, nog zoo korten tijd te voren steeds vooraan gezet in de kerkelijke leidersrangen door de stemmen der classen en der hulpe behoevende herders en leeraars zich eindelijk dan mocht verdedigen voor "de vierschaar" der kerk tegenover de valsche beschuldigingen hem en zijn medestander inzake "Zonde en Genade" naar het hoofd geslingerd.

Het was zeker geen "gang naar Canossa" die Ds. Hoeksema deed van achter uit het kerkgebouw waar hij onder het "leeken" publiek was neergezeten (zonder ooit "opgemerkt" te zijn en binnen de balie genoodigd te zijn geweest) naar voren en op het podium (waar slechts rapporteur Bouma de beleefdheid had om hem hulp te bieden in het ordelijk maken van de spreekplaats en den spreker later van een glas water te dienen) — zich te verweren tegen onkunde en onrecht, en om de kerken te waarschuwen voor verkeerde stappen en gevaarlijke handelingen.

Maar na den Vierden Juli is wel gebleken, dat de begeerte niet bestond bij zekere leiders om recht en waarheid voor te staan, of om te voorkomen "de verschrikkelijkheid, dat de breedste vergadering der kerken iemand onrecht zou aandoen, daar er een God is die leeft en dit zoeken zal" gelijk dezelfde Voorzitter der Synode, in zijn kwaliteit van "Postduifbriefjes schrijver" van uit Denver, Colo., in "Onze Toekomst" niet lang voor de Synode van Kalamazoo saamkwam, neerpende.

En zoo blijft de rede van Ds. Hoeksema, evenals het protest van Ds. Danhof tegen de Synodale leiding, tegen de Synodale afgevaardigden, en tegen de kerken getuigen.

En nog steeds blijft in onze herinnering van de in meer dan één opzicht teleurstellende breede of hooge kerkelijke samenkomst als een verbazing achter, de grofheid en het groote gemis aan behoorlijke kennis van eigen plaats en kerkelijke plicht, van een Synodaal Voorzitter, die zich niet ontzag, tegen alle orde en gewoon burgerlijk fatsoen in, en ongeroepen, om op de eigen plaats van den "pastor loci" der de Synode ontvangende en huisvesting schenkende gemeente en voor het gehoor van diens eigen hem liefhebbende kudde, leugenachtige en goddelooze woorden te spreken over de echte, oude Gereformeerde leer naar de Waarheid der Heilige Schriftuur, die jaren lang Zondag aan Zondag daar door Ds. Danhof werd verkondigd, tot ontwaking en opleving van de zoo langen tijd in doodelijken dommel vast geneuriede broeders en zusters, en tot stichting van alle Gods-eere-alleen zoekende zielen.

Och, we willen het wel bekennen, al moge het kwaad schijnen in sommiger oogen, dat we nooit zeer hooge gedachten hadden voor het geestelijk welzijn van Gods kerk op aarde van de kerkelijke organisaties in onzen materialistischen tijd waarin de gulden en de dollar zich hun weg baanden in de kerk, en gezien de wereldsche ideeën die toegepast werden in kringen waar God toch zeker wel in de eerste plaats moet worden gediend *in geest en waarheid*, en het Verbondskind des Heeren zich zeker wel thuis behoort te voelen in zijn gehoorzaam liefhebben van den God zijns levens en in het nederig volgen van Christus zijnen Heiland!

Toch wenschen wij, gelijk wij nog wenschen, uit gebondenheid aan het Woord, en uit liefde tot broeders en zusters elders die dezelfde waarheid belijden als wij en gelijk inzicht hebben in de dingen van Gods Koninkrijk, en uit genegenheid voor werkelijk-Gereformeerd-kerkelijk leven, nimmer onverschillige of eigengerechtige onkerkelijkheid te bevorderen, of een onchristelijk metzich-zelf-alleen-maar-rekenen goed achten.

Al erkennen wij volmondig, dat het in den zoogenaamden "bloeitijd" van het Gereformeerd kerkelijk leven in het "land onzer vaderen," ook lang "niet alles goud was wat er blonk," gelijk wel vaak echter zóó werd voorgesteld van "Gereformeerde zijde" en van "Calvinistischen kant."

Doch, — en wij stonden daarin niet alleen —, menigmaal dachten wij in de dagen der voor ons berucht geworden Synode van 1924 aan de vlijmende dichtregels van "den prins der Nederlandsche dichters," van Vondel, als hij, de Arminiaan die humanist was en Roomsch werd (en dat moet men nooit vergeten als men uit Gemeene Gratie zucht gaarne den lateren Bank-van-Leening houder aanhaalt) — de kerkelijke leiders en drijvers van zijn tijd beschrijft als:

Al wie ons wederspreekt, die wederspreekt Gods mond.
Wij staan met Goden in onbrekelijk verbond;
Wij zijn afdruksels Gods, onsterflijkheidsgezanten.
— — — — — — — — — — — — —
Wat wereldlijke macht ons stout derf tegenwroeten,
Dien zetel zijgt en staat op waggelende voeten.
Onz' wenken bliksems zijn en donders ieder woord.

Dr. H. Beets heeft vroeger wel eens in "The Banner" naar waarheid geschreven, dat er "onder de leiders in onze kringen gebrek aan cultuur heerscht en gemis aan wellevendheid bestond."

Goede vormen mogen zeker niet het een en het àl zijn!

En in Nederland heeft men ontegenzeggelijk hier en daar fijner vormen tot zelfs in "Het Zoeklicht" toe, gelijk

wij eenigen tijd geleden daarin konden noteeren als aan het adres van Ds. H. Bultema gericht, die een aap, ronduit een aap werd genoemd in zijn halfmaandschrift.

Wanneer goede vormen echter slechts innerlijke voosheid bedekken, valschheid, nare nufheid en vuil bederf, zijn ze stellig verfoeilijk en goddeloos! Doch, anders, ja, dan konden hier, gelijk Ds. H. Hoeksema aan zijn "Vriend in het Westen" opmerkte, van Nederlandsche kerkelijke leiders nog wel goede manieren worden afgezien en aangeleerd.

Men neemt anders immers zooveel wel over tegenwoordig "onder ons" uit Nederland!

Elkander pluimstrijken en onoprecht hoofdsch bedanken voor een of andere kleinigheid is zeker niet "Gereformeerd"; doch lompheid en grofheid zijn toch allerminst te prijzen "christelijke deugden," en die een discipel van Jezus versieren en aangenaam maken in 's Heeren oog.

Evenwel men moet nooit vergeten, dat onder witte en gekleurde "heeren"-vesten dezelfde van-nature-booze harten kloppen als onder een blauw werkmansboezeroen.

En dat een beleefde buiging, of het brengen van een "deftige" beleefdheidsvisite, nog niets bewijst voor christelijke beschaving, rechten broederzin of hartelijke vriendschap.

Echte godsvrucht, een nederig volgen van den Heiland, brengt rechte beschaving wijl ware liefde tot God en den naaste mede.

Laten wij in onze nieuwe, groeiende kerkelijke gemeenschap er voor waken, dat geen zucht tot heerschen ons gevangen neemt, geen gele jaloerschheid ons leerlooit; en wij elkander niet kwetsen door gewilde ruwheden, aangematigde wijsheid, of booze minachting.

Daardoor zouden wij den Heiligen Geest bedroeven, Dien o. i. menigmaal in kerkelijke vergaderingen smaadheid werd aangedaan, al teekent men dan zoo gemakkelijk in de notulen aan, dat "des Heeren Geest zoo kennelijk in ons midden was."

Ons saamverbonden te weten door den band der liefde Gods, die in onze harten is uitgestort, zoo dat we ons leven en ons bezit (dat alles toch uit Gods hand alleen kwam, en door ons, na recht gebruik, moet worden wedergegeven, zullen wij daarvoor eeuwig loon uit genade ontvangen) — ten nutte van onze medechristgeloovigen aanleggen, DAT zal de wasdom bevorderen van het lichaam van Christus en Gods heiligen en heerlijken Naam groot maken!

Vrome, onwezenlijke praatjes doen dat niet, evenmin als verdorven oude-mensch-natuur eigenschappen.

Ook in-het-wilde-weg opgezongen psalmversjes zijn zoo maar geen blijken van nederige godsvrucht, en bewijzen van de zucht om de "dwalenden" terecht te brengen, een taak die vooral den christen-herder moet kenmerken.

Van die zucht heeft men tijdens de Kalamazoosche Synode heel weinig kunnen vernemen en gewaar worden, gelooven wij.

Door Gods groote genade met een "algemeene stem" om den vrede van Jeruzalem te mogen bidden en het goede, dat is, wat Godes is, het Goddelijke, voor Gods woning te zoeken leert u geen "gemeene gratie," en gaf u ook niet de gratielooze Kalamazoosche Synode van de Chr. Geref. Kerk van 1924 te ervaren.

Voorts — dit willen we ook nog even opmerken — ondanks groot verschil in wijze van optreden jegens —, en manier van omgang met den "afwijkenden broeder" door de Synode te Assen met hare oudere zuster van Kalamazoo tegenover onze beminde leeraars Danhof en Hoeksema, is er toch evenzeer gelijkheid te bespeuren van eigenaardigheden in de beide kerkelijke processen, zoo wat het gebruik van wereldsche rechtstermen betreft als wat de Roomsche hierarchische wijze van handelen aangaat, de diverse betuigingen van professoren en "leeken," als de verre en nabije achtergrond der dingen.

Maar er zijn in den loop der tijden door kerkelijke Synoden, — van welke men in zijn onnoozele-schapennaieviteit zou verwachten een heerlijke openbaring van Geestes licht en kracht —, meer akelige "moorden" gepleegd.

Gelijk ook in de Chr. Geref. Kerk repeteerende breuken zich hebben voorgedaan.

Terwijl ook tijdens de "Gemeene Gratie" Synode van 1924 wel in zekere mate werd aanschouwd wat Dr. Geelkerken ironisch schreef in de "Overtoomsche Kerkbode" van 4 April, 1926 (met betrekking tot het van gedachte en oordeel veranderen van sommige met Dr. G. eerder geheel instemmende Weleerwaarde en Zeergeleerde Synode-leden en adviseurs), dat "zes weken Synodaal vergaderen in de hoofdstad van Drente ook bevorderlijk was aan het vlug rijpen van iemands wetenschappelijk denken en spreken"!

Waarbij men ook in het voorbijgaan nog even moet kennis nemen van Professor Grosheide's "openhartigheid," die Dr. Geelkerken, vóórdat deze predikant werd in een groote gemeente en een grooten aanhang maakte, als "zeer wetenschappelijk" heeft aangezien, maar nadat Dr. G. herder en leeraar werd, als zoodanig niet meer. Toen was hij voor de wetenschap verloren! En kon zoodoende ook onmogelijk meer gelijk hebben betrekkelijk geijkte of niet-geijkte opvattingen van Bijbelfeiten.

Men kan soms vreemde dingen lezen en hooren van heeren theologen in Nederland en hier!

G. V. B.

MEDEDEELING

Ingevolge een vroeger genomen besluit van de Redaktie-Commisise van "The Standard Bearer" is elk redakteur verantwoordelijk voor de door hem geschreven en met zijn initialen aangeduide artikelen in dit blad.

Namens de Redaktie-Commissie voornoemd:

G. VAN BEEK,
Secretars.

Kalamazoo, Mich., 10 Mei, 1926.

DE VERVULLING DER BELOFTE IN HET N. T.

(Vervolg)

En wat ligt er al nit in deze eene belofte en profetie, dat in het Nieuwe Testament is vervuld! Dat Christus in den dood is ingegaan, houdt in, dat wij van den eeuwigen dood zijn verlost, en wij niet in den dood behoeven te gaan. Iemand zal wellicht vragen: "Staat er niet in den 23sten Psalm, dat ook zelfs Gods kinderen moeten gaan door het dal des doods? Hoe zijn wij dan van den dood verlost, indien wij toch moeten gaan door het dal des doods?" Velen lezen het alzoo; maar wij antwoorden: er staat niet geschreven dat wij moeten gaan door het dal des doods; er staat geschreven: "Al ging ik ook in een dal der schaduwe des doods, ik zoude geen kwaad vreezen, want Gij zijt met mij; uw stok en uw staf, die vertroosten mij" (Ps. 23:4). Er staat: al ging ik ook door de schaduw daarvan; en een ieder weet, dat de schaduw van eenig ding ons niet kan schaden. De schaduw van mijn hand kan zelfs geen glazen vaas breken, en de schaduw van een leeuw kan zelfs geen klein kind schaden of kwetsen. "Maar" — zal iemand zeggen — "wanneer de schaduw van het dal des doods wordt gezien, dan is de dood toch dicht bij, want zonder de dood kan er toch ook geen schaduw van dezelve worden gezien." Dit is volkomen waar; doch wanneer de schaduw van eenig ding gezien wordt, hebben wij niet alleen het bewijs dat de zaak zelve nabij is, maar tevens hebben we het bewijs van iets meer, want eenig ding zonder meer kan nimmer een schaduw geven. En dit is onze troost, die alle vrees wegneemt; dat wij nimmer de schaduw van eenig ding hebben, tenzij er een licht achter staat. Christus Jezus is, als de vervulling der profetie en der belofte, voor ons in den dood gegaan, en Hij spreekt tot ons na Zijne opstanding wanneer wij soms met vrees bevangen mochten zijn, gelijk Hij eenmaal sprak tot Johannes op het eiland Patmos: "Vrees niet, Ik ben met u, Ik ben dood geweest, en zie, Ik leef in alle eeuwigheid!" Christus Jezus, onze Verlosser, is het Licht; Hij staat achter den dood, en vandaar de schaduw. Wanneer wij gaan door de schaduw van het dal des doods, zegt zelfs die schaduw ons dat Hij, Die het Licht is, nabij is; en wanneer Jezus Zijne rechterhand op onze schouder legt, en zegt: "Vrees niet, ik ben met u," en tegelijkertijd een straal van Zijne liefde en Licht in onze ziele uitstort, valt alle vreeze weg. De duivel zelfs is zoo arm, dat hij niet eens de sleutel van zijn eigen huis draagt. Jezus zegt: "Ik heb de sleutels der hel en des doods; Ik sluit, en niemand opent, en Ik open, en niemand sluit!" Ook dit is eene vrucht der belofte, welke in den tijd is vervuld en zal worden vervuld tot het einde toe. Straks zullen wij deelen in de volle gemeenschap der Liefde, die nu bij wijlen alle verstand te boven gaat. De wereld heeft ook hare vreugde, doch haar lachen is als van een dwaas; als een doornenvuur onder een pot; voor een oogenblik vlamt het op, zoo dat het aangezicht bijna verschroeit; maar het is spoedig uitgebrand; er blijft niets over dan een weinig asch, die voor den wind verstuift. Maar de vreugde welke Christus was voorgesteld en die Hij nu geniet, en wij straks met Hem zullen genieten, blijft in alle eeuwigheid! Het aardrijk is door God vervloekt om Adams zonde; doornen en distelen zal het voortbrengen; en tot Adam werd gezegd dat hij tot stof zou wederkeeren. Gelijk de vloek over de slang werd uitgesproken in uitwendigen zin, zoo ook is de dood tegen het lichaam, hetwelk het instrument is waarin de zonde werd bedreven. Daarom moet ook het lichaam terwille van de zonde tot stof wederkeeren, maar daarna weer worden opgericht, want ook dat lichaam deelt in de belofte; en ook daarvan zien wij in het Nieuwe Testament de vervulling in de opstanding van Christus, welke opstanding inhoudt dat alle de Zijnen in die opstanding zullen deelen, gelijk ook de Apostel Paulus ons leert, I Cor. 15: "Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden, en is geworden de eersteling dergenen die ontslapen zijn. Want gelijk de dood is door eenen mensch, alzoo is ook de opstanding door eenen mensch; want gelijk ze allen in Adam sterven, alzoo zullen ze allen in Christus levend gemaakt worden." Maar ook het aardrijk moet van den vloek worden verlost waaronder het werd gelegd. Ook dit geschiedt naar de belofte, Joh. 3:16: "Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." Met "de wereld" wordt hier bedoeld de gansche schepping naar de kern die behouden zal worden, al de gegevenen des Vaders en ook de hemel en de aarde. En deze belofte zal nog verder in vervulling treden. Abel werd vermoord omdat hij rechtvaardig was en Kain onrechtvaardig. Maar wij verwachten naar Zijne belofte een nieuwen hemel en eene nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont, II Petr. 3:13.

Dewijl wij onze kennis hebben uit de natuur en de genade, zou iemand de vraag kunnen stellen: Is er ook enig bewijs in de sche iemand de vraag kunnen stellen: Is er ook eenig bewijs in de schepping aangaande de vervulling dezer profetie en belofte? Wij wete dat de gansche schepping een symbool is van het geestelijke; van het hemelsche. Er is geen sneeuwvlokje, zoo klein, of het wijst ons, onder een vergrootglas bezien, (en sommige zelfs op veelvoudige wijze) het merkteeken der Drieëenheid van den Schepper, gelijk ook in vele bloemen zulks kan worden opgemerkt. In sommige bloemen (zooals het bloedende hart," "bleeding heart") zien we een symbool van het bloedend hart, zoodat we niet anders kunnen uitspreken en denken dan: dit is een symbool van het bloedend hart van onzen Verlosser. Het is een kunstgewrocht van den grooten Werkmeester die het gansche aardrijk en ook deze bloem heeft gemaakt.

Maar ook ieder voorjaar doet ons zien, dat het aardrijk weder ontwaakt uit den doodslaap van den winter, hetgeen ons doet denken aan de opstanding uit de dooden. En dan de vuurspuwende bergen, zooals de Etna, wanneer hij uitbraakt en alles onder zijn bereik met gloeiende lava bedekt en doet versmelten; jaren na zulk eene verwoesting zien wij bij vernieuwing het groen en de bloemen en nieuwe boomen uit de door het vuur gezuiverde gebied uitspruiten; alles is bedekt met groen, bloemen en boomen, schooner dan tevoren. Dit is ook beeld, symbool, van den grooten wereldbrand, wanneer de aarde en de elementen zullen branden. Maar ook wijst ons dit verder symbolisch op de nieuwe aarde, die gezuiverd uit het oude zal te voorschijn treden, naar de belofte, II Petr. 3:13.

BENJ. CRAMER.

BEDE

Eenig Wijze en Eeuwig Ware!
Neem mij elken blinddoek af!
Dat mijn ziel dien vrede ervare,
Dien geen arme waereld gaf!
Breek een droom waarover 't waas leit
Van een schitterend bederf.
Ruil mijn wijsheid voor Uw dwaasheid!
Leer mij leven eer ik sterf!

J. J. L. Ten Kate.

VREDE

Heere! Waar Gij zijt, woont vrede:
Gij geeft lust tot elken plicht;
Boven wensch en boven bede
Maakt Gij kruis en kampstrijd licht.
Alles deelt Ge een weerglans mede
Van Uw zalig aangezicht.

J. J. L. Ten Kate.

JEZUS, MIJN HEERE!

O Jezus, mijn Koning, mijn Heer en mijn Hoofd!
Gij zult mij bewaren en leiden;
Gij hebt mij een plaats in uw woning beloofd,
Gij zult mij in 't Vaderhuis beiden.
Hier ben ik geen burger, 'k heb hier geen tehuis,
Een graf slechts kan de aarde mij geven.
Mijn Gids is Uw Woord, en mijn staf is Uw kruis,
Gij zelf zijt mijn licht en mijn leven!

J. A. Wormser.

DE DOOD

Nog wat dervens, nog wat zwervens,
En wij komen samen Thuis:
Voor wie opziet naar het kruis,
Is de dood het eind des stervens.

J. J. L. Ten Kate.